

*Krátké
příběhy*

III. díl

© 2019

GBV-Dillenburg

Rozšiřování:

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO

www.sirenipismasvateho.cz

Obsah

„Maminka“ a „doma“	5
Pouštění draka.....	5
„Ona teď hraje jako křesťanka!“	13
Jenom se mne drž za ruku a věř mi!.....	13
Otevřená okna.....	16
„Já jsem ani nevěděla, že jsem se ztratila!“	16
Vzít za slovo.....	18
„Já jsem ti jen chtěla říci: ,Tatínku!““.....	19
Jahodový dort.....	20
Jak byla nalezena jedna ztracená ovečka.....	22
Pavoučí síť.....	26
Vítěův slib.....	27
Rozséváš také?	30
Co by tomu řekl Ježíš?	31
Nástěnný verš.....	33
Zkušenosti s Pánem.....	38
Ztracený klíček.....	40
Střihání vlasů.....	42
Živé semeno.....	42
Pravá krása.....	43
„Bůh chce, aby všichni lidé spaseni byli.“	45
Dva přátelé čekají.....	58
„Já si raději ponechám Pána Ježíše!“	60
Každý!	60
Doslov.....	64

Drak stoupal stále výš a výš...

„Maminka“ a „doma“

Jeden starší pán se procházel v polích. Cestou potkal malou holčičku. Byla sama, ale vůbec se nezdálo, že by se bála. Prozpěvovala si a vila věnečky z pampelišek a sedmikrás.

„Čípak jsi, holčičko?“ zeptal se onen pán.

„Maminčina,“ odpověděla holčička s radostným úsměvem.

„A kdepak bydlíš?“ vyzvídá dále.

„Doma, pane,“ odpověděla se stejně šťastným obličejem.

Starý pán šel dál a sám pro sebe si říkal: „Jak úžasná slova vyslovilo to dítě: „maminka“ a „doma“.“

Jsou však jiná dvě slova, která zní ještě mileji, a šťastni jsou všichni, kdo je mohou používat právě tak jednoduše a radostně jako je vyslovila ta holčička. Těmi slovy jsou: „Otec“ a „nebe“.

„Čí jsi, dítě?“ a „Kde je tvůj domov?“ – To jsou dvě otázky každému z nás. Můžeš-li na ně správně odpovědět, jsi skutečně šťastné dítě.

Můžeš opravdu říci: „Bůh je můj Otec, a nebe je mým domovem“?

Pouštění draka

Zvon na věži blízkého kostela právě odbíjel dvanáct hodin. Velké dveře školní budovy se rozlétly a spousta dětí se vyřítla ven. Na všech obličejích bylo vidět radost, protože odpoledne nebude vyučování.

Martin dostal nového draka. Nebyl z papíru, ale z modrého hedvábí, které je mnohem pevnější než papír. To bylo něco, co mimořádně zajímalo všechny chlapce. „Petře,“ zavolal na svého kamaráda, „dnes odpoledne budeme pouštět draka. Přijdeš také?“

„Ano, přijdu a rád! Hned se zeptám tatínka.“

Otec ještě nebyl doma, a tak Petr šel k mamince a přednesl jí svou prosbu.

„Já ti to ráda dovolím, chlapče, když s tím bude souhlasit také tatínek,“ odpověděla maminka. „Podívej se, už přichází.“

Pan Pekař se právě vracel z práce. Postavil na dvoře kolo a vstoupil do kuchyně. Petr mu ihned pověděl své přání, jenže musil se zklamáním slyšet:

„Já ti tu radost opravdu rád dopřeji, ale dnes to nejde. Musíš mi donést do Stružné velice důležitý dopis.“ Tím byla celá věc vyřízena. Petr byl sice velice zklamán, ale bez námitek se podřídil. Po obědě dal tatínek před Petrem do obálky čtyři bankovky – bylo to 4000 korun – přiložil k nim průvodní dopis a na obálku napsal: Pan Kaminský, Luční ulice 39. Všechno pak ještě zabalil do pergamenového papíru. Petr se ihned vydal na cestu. Cesta pěšky měla trvat asi hodinu. Chtěl to vyřídit dobře a hned.

Ještě nebyl daleko od vsi, když zaslechl dlouhé hvízdnutí. Ohlédl se a spatřil svého kamaráda Martina. Stál tam ještě s jedním spolužákem a s velikým drakem z modrého hedvábí.

„Petře, pojď sem! Ale rychle! Musíš nám pomoci! Podívej se, jaké klubko šňůry přinesl Michal! To bude něco!“ „Já teď nemohu. Musím jít do Stružné zařídit něco pro tatínka.“

„Tedy pojď aspoň na chvíli, jen co drak vzlétne! Potom si budeš moci jít.“

Ach, ten krásný modrý drak! Petr od něho nemohl odtrhnout oči. Bylo na něm namalované žluté slunce. To musí být něco krásného, pouštět takového draka!

– Petře, Petře, pozor! Nezapomeň, co jsi slíbil tatínkovi! –

Jenomže Petr na svůj slib zapomněl. Hned přiběhl a nabídl svému kamarádovi pomoc. Nebylo těžké dostat draka do výše. Jen se zdálo, že ocas je krátký. Drak se kymácel z jedné strany na druhou, až nakonec udělal kotrmelec a bác! Ležel na zemi.

Chlapci se pokusili ještě několikrát o vzlétnutí draka, ale výsledek byl vždy stejný. A tak dali hlavy dohromady a radili se, jak tu věc napravit.

„Ocas je příliš lehký. Musíme na něj něco přivázat. Nemá někdo z vás nějaký papír?“

Petr bezděky sáhl do kapsy. V ruce mu zašustil otcův dopis. Vyňal ho

z kabátu.

„To je prima!“ zvolal Martin s Michalem. „To je právě, co potřebujeme. Dej to sem!“

„Ne,“ bránil se Petr, „to nejde. To je tatínkův dopis.“ „To nevádí! Svime ho v trubičku a pevně ho přivážeme. Nic se nemůže stát. Zkusíme to a pak ho zase dostaneš.“

Petr se ještě chvíli bránil, ale potom povolil. Pomyšlení, jak uvidí stoupat do výše tak krásného modrého draka se žlutým sluncem, bylo příliš svůdné. Tichý, napomínající hlas svého svědomí umlčel předsevzetím: „Budu pak s dopisem běžet a doženu to!“

A tak dopis pevně přivázali na konec ocasu a všechno podivuhodně vyšlo. Drak stoupal stále výš a výš, byl klidný a vůbec se nekýval. Byl už tak vysoko, že namalované slunce se podobalo pouhému světlému puntíku. Všichni tři hoši se střídali v držení šňůry. Klubko bylo již téměř celé rozvinuté.

Ale co to? Na obloze se začalo mračit. Ozývalo se nejprve tiché, zvláštní pískání zdvihajícího se větru. Ale pak už se velice rychle přibližovala temná hradba mraků. Všichni tři se s úzkostí dívali na oblohu a měli co dělat, aby vůbec draka udrželi. Rozpoutala se bouře. V tom se zapotáceli – šňůra se přetrhla a drak uletěl.

Petr vykřikl: „Ach, můj dopis, můj dopis...!“ Že byl ten krásný drak pryč, bylo jistě škoda. Ale co to bylo proti *jeho* ztrátě!? Dopis byl pryč a s ním čtyři tisíce tatínkových korun!

Petr šel s pláčem domů. Jak to mohl udělat? Jak mohl on, téměř třináctiletý hoch, být tak lehkomyšlný? Když vyprávěl mamince o té nešťastné věci, polekala se a zesmutněla.

„Petře, Petře, jak jsi mohl udělat takovou hloupost?!“ zvolala s pláčem. „Víš vůbec, jak dlouho musil tatínek šetřit, aby měl celý ten obnos? Cožpak nevíš, že jsme si musili vypůjčit peníze, když byl tatínek předtím nemocen? A nyní jsou kvůli tvé neposlušnosti pryč!“ – Sevřelo se jí hrdlo. „Teď jdi do svého pokoje,“ dodala. „Nemohu tě ani vidět. Co tomu řekne chudák tatínek?“

Když vyprávěl mamince o té nešťastné věci...

Zdrcený Petr seděl sklíčeně ve své světnici a plakal. Takový den dosud nezažil. Vždy byl hrdý na to, že je zdárným synem. Také ve třídě byl první. A teď tu sedí jako pošetilec, který udělal něco tak hloupého, že tomu sotva lze věřit, jako opravdu *neposlušný* syn! Právě toto ho nejvíce trápilo. Jak se bude moci postavit před otce, který mu přece vždycky tolik důvěřoval?

S hlubokým zahanbením si uvědomoval, jakou bolest způsobil rodičům svou neposlušností a lehkomyšlným jednáním. Poprvé začal

v těchto okamžicích chápat, co je to *hřích*. Řekl si: Jestliže tahle jedna neposlušnost působí rodičům tolik trápení a bolest v srdci, co teprve musí působit všechny mé chyby a převrácenosti srdci svatého Boha! A jak se tak v duchu zamýšlel nad sebou, poznal, že jeho vlastní „já“ – svévolnost, sebeláska a přeceňování vlastní osoby – hrálo v jeho životě daleko větší úlohu, než si dosud myslel. Jak mnohá lež vyšla z jeho úst právě pro toto pyšné sebevědomí! Stále se snažil dívat se na sebe v co nejpříznivějším světle. A čím více o tom přemýšlel, tím více se sám nad sebou hrozil a kormoutil se před Bohem. Při svém přemýšlení o všech těch věcech úplně zapomněl, co asi může čekat od svého právem rozzlobeného otce. Nakonec poklekl u postele a s pláčem se modlil:

„Milý Bože, odpusť mi, prosím Tě, tak veliké množství mých hříchů! Jsem tak špatný. Způsob to, abych byl jist, že krev Spasitele, Pána Ježíše, tekla i za mne! A, milý Bože, můžeš-li tatínkovi vrátit ty peníze, o které přišel **mou lehkomyšlností, udělej to, prosím Tě!**“

V sousední vesnici, Stružné, kam otec poslal Petra, bydlili Koubkovi. Byli to mladí lidé a měli dvě holčičky. Pan Koubek byl už delší dobu bez práce a přes všechno úsilí se mu dosud nepodařilo najít nějaké vhodné zaměstnání. Také tento den hledal práci, avšak vrátil se domů smuten s nepořízenou.

„Všechna námaha, všechno psaní dopisů je zbytečné!“ stěžoval si své ženě.

„Gustave, neklesej na mysli,“ řekla přívětivě jeho manželka. „Důvěřujme jen dále Bohu! On nám může pomoci a pomůže nám, až přijde Jeho čas. Právě jsem slyšela, že někteří z naší vsi našli práci v Hrušové.“ To byla obec, kde bydlil Petr. „Kdo ví, zda by ses tam také nemohl o to pokusit?“

„Když myslíš, mohu to zkusit. Najíme se a já tam pak zajedu. Když budeš chtít, přijď mi s dětmi asi za hodinu naproti do lesíka. Dnes je tak krásně.“

Hned po obědě odjel mladý muž na kole a asi za hodinu nato se vydala na cestu i Marie. Bylo jí u srdce tak lehký, jako by právě dnes Bůh vyslyšel její mnohé modlitby a konečně dal jejímu muži tolik vyhláženou práci.

Když paní Koubková přicházela k lesíku, zmizelo náhle slunce za hustou clonou mraků. Zdvihl se prudký vítr a vše ukazovalo na blížící se bouři. Paní Koubková s sebou na štěstí vzala kočárek, kam mohla nyní uložit obě holčičky. Co nejrychleji pokračovala v cestě, aby se mohli schovat před hrozícím deštěm pod stromy. Když se dostala k lesíku, zaradovala se, protože uviděla, jak tam právě přijíždí její muž. Zároveň se spustil prudký déšť, takže ani neměli čas vyhledat v lese nějaké dobře chráněné místo. Seděli tu pod stromem těsně jeden vedle druhého a čekali, co bude dál. Muž nic neříkal a také jeho žena mlčela. Neodvážila se zeptat, jak dopadla jeho cesta, bojíc se, aby nezažila nové zklamání. Postupně se začínalo vyjasňovat a nakonec i slunce zase svítilo korunami stromů.

„Co je to?“ zvolal pojednou Gustav a vyskočil. Na stromě před nimi visel modrý drak, roztrhaný a roztřepený větrem a nepohodou. Jeho dlouhý ocas létal ve větru sem a tam a byl tak nízko, že se dal chytit rukou. Gustavovi se podařilo uchopit jeho konec. S údivem viděl, že drží v ruce svinutý pergamenový papír. Rozvinul ho a našel dopis, sice velmi promáčený, ale s dobře čitelnou adresou.

„Už jsi někdy viděla něco podobného, Marie?“ zvolal na svou ženu. „Na ocase toho draka je přivázan dopis! A podívej se, je adresován panu Kaminskému z naší vesnice. To je ale divné!“

Oba tu stáli před záhadou, která se zdála být nevysvětlitelná. Když se vrátili domů, pospíšil Gustav předat onen podivně nalezený dopis adresátovi. Pan Kaminský byl neméně překvapen a jeho údiv vyvrcholil, když dopis otevřel a našel v něm 4000 korun. Požádal toho zvláštního listonoše, aby k němu opět zítra přišel a pověděl mu ještě jednou a v klidu o celé události. Pak šel k telefonu, zavolal do Hrušové a žádal, aby k telefonu přišel pan Pekař.

Ten právě přišel domů a jeho žena mu se slzami vyprávěla, co se stalo.

„Ach, Pane,“ povzdechl, „jak jsem Ti byl vděčný, že jsem mohl zaplatit své dluhy! Jak jsem se snažil, abych to mohl vyrovnat! A nyní je celá má námaha a práce nadarmo!“

Tu přišel soused a vyřizoval, že ho volají k telefonu. „Zde je Kaminský.“

„Tady Pekař!“

„Chtěl jsem vám říci jen tolik, že jsem právě v pořádku dostal váš dopis se 4000 korunami. Srdečně vám děkuji za ten zasláný obnos. Jak se dopis dostal až k nám, vám povím později. Na shledanou!“

Pan Pekař si myslil, že snad něco přeslechl. Zpráva byla tak překvapující, že mu bylo jako oněm modlitebníkům v Jeruzalémě, kteří se bez přestání modlili k Bohu za apoštola Petra. A když on pak před nimi osobně stál, nemohli pochopit, že Bůh vyslyšel jejich volání. Avšak peníze tam přece *musily* být. Vždyť to přece řekl sám pan Kaminský. Hlas se mu chvěl radostí a dojetím, když tu radostnou zprávu sděloval své manželce.

Ta, když přemohla první překvapení, se zeptala:

„Nepůjdeš teď nejprve k Petrovi? Je ve svém pokoji a pláče.“

Otec šel za ním a byl velice překvapen, v jakém stavu Petra našel.

„Tatínku,“ zvolal Petr, objímaje otcova kolena, „jak se to jen mohlo stát, že jsem tak lehkomyšlně zapomněl na to, co jsi mi uložil! Můžeš mi to odpustit? Jednal jsem velice špatně a také jsem to už vyznal Pánu Ježíši. On mi to snad odpustí, i kdyby se ty peníze nenašly?“

Otec se díval s pohnutím do velkých a úzkostlivě hledících očí svého syna. Viděl, že když Petr takto mluvil, nebyl to strach z následků jeho špatného jednání, nýbrž zarmoucení nad hříchem.

„Hochu,“ odpověděl otec, „je-li tomu tak, já ti rád odpouštím. Od tebe to ovšem bylo velice lehkomyšlné, ba nesprávné, že jsi tak jednal, zvláště když jsi věděl, že v tom dopise je 4000 korun, pro něž tvůj otec musil pracovat tolik dní. Jestliže však skutečně odsuzuješ svou chybu, nemám už, co bych k tomu řekl. A Pán Ježíš jistě zase tvé srdce potěší, protože řekl: **„Toho, kdo ke Mně přijde, nevyvrhu ven“** (Ev. Jana 6,37). Jeho krev tekla za jakékoli provinění. On zemřel na golgotském kříži i

za tebe.“

Petr se díval na otce, padl mu do náruče a zašeptal: „Tatínku, děkuji ti.“

Potom otec vypravoval synovi, co mu právě telefonoval pan Kaminský. Petr se chvíli díval na otce nechápavě a potom řekl:

„Tatínku, jestliže toto bylo možné, pak je možné i to, že Pán Ježíš mne má rád a že mi také odpustí.“ „Petře, že Pán Ježíš tě má rád,“ odvětil otec, „je naprosto jisté. Avšak důkazem toho není, že bděl nad tím dopisem a že ho doručil do správných rukou – třebaže se nám i toto zdá být tak divné – nýbrž velká a slavná skutečnost, že na kříži zemřel za hříšníky a že Bůh tuto oběť přijal.“

Petr přikývl. Uznal, že Boží slovo je pevné a že jenom na něm můžeme stavět. Čteme v něm:

„Kdo věří v Syna, má život věčný“ (Ev. Jana 3,36).

Na druhý den po všech těch událostech seděl pan Koubek před panem Kaminským v jeho bytě a znovu mu dopodrobna vyprávěl, jak se dostal k onomu dopisu.

„Co jste vlastně dělal v Hrušové?“ otázal se znenadání pan Kaminský.

„Manželka slyšela, že tam je možnost najít nějakou práci.“

„Vy jste bez zaměstnání?“

„Ano, už dva roky.“

„Copak jste dříve dělal?“

„Měl jsem zaměstnání v obchodě. Jenže obchod zanikl a dnes bych vděčně přijal jakoukoli práci.“

Pan Kaminský se chvíli díval zamyšleně před sebe. Potom vzhlédl a dívaje se zkoumavě do očí svého protějšku, řekl: „To, co se stalo včera, mi znovu dokazuje, že u Boha nejsou žádné náhody. Všechno je v Jeho ruce, ba i to, o čem vůbec nevíme. Malý Petr jistě asi na ten den tak hned nezapomene. Kdo ví, zda mu tento zážitek nepřinese něco pro celý život? Já sám jsem se stal bohatším o další zkušenost. A mám za to, že i vám Bůh dopomůže k nějaké práci.“

Pan Koubek se díval na mluvícího tázavým pohledem.

„Nechtěl byste dělat v mém obchodě kancelářskou práci?“ pokračoval klidně pan Kaminský. „Nemohu vám sice slíbit vysoký plat, ale myslím si, že na živobytí by vám to mohlo stačit.“

Toho dne byli v Stružné dva šťastní lidé. Když pan Koubek své manželce všechno dovyprávěl, vzal Bibli a přečetl 34. Žalm. Potom k slovu žalmisty:

„Tento chudý volal, a Pán vyslyšel, i ze všech úzkostí vysvobodil jej.“
(7. verš)

řekli oba srdečně: „Amen!“

„Ona teď hraje jako křesťanka!“

Lidka si hrála s Liborem. Zvláště rádi hráli „ mlýnek“ a „člověče, nezlob se!“. Jenže hra vždycky neprobíhala klidně. Jen málokdy Lidka dokázala snést, když její mladší bratr vyhrával. Dovedla se tak rozčílit, že přestala hrát a rozzlobeně rozházela figurky.

Nemůžeme vám říci, jak došlo k tomu, že Lidka jednoho dne poznala Pána Ježíše jako svého Spasitele a Vykupitele. Ale dověděli jsme se, že po svém obrácení se opravdu důkladně změnila. Ani jejímu mladšímu bratrovi neušla Lídina změna.

Jednoho dne přiběhl k mamince a řekl:

„Mami, já už teď vím, že Lidka se stala skutečnou křesťankou!“

„Jak jsi to poznal, chlapče?“ chtěla vědět maminka. „Ona teď hraje jako křesťanka!“

„Jak to?“

„Lidka prve prohrála „člověče, nezlob se!“, ale vůbec se nerozzlobila. Jen se trochu usmála a řekla: „Zahrajeme si ještě jednou?“

Jenom se mne drž za ruku a věř mi!

Jeden malý chlapec, který žil ve Skotsku za vlády královny Viktorie, si

velice přál jednou ji uvidět. Byl sirotek a neměl nikoho, kdo by se o něho staral, a tak si myslel, že když ho královna uvidí, slituje se nad ním a pošle ho do nějaké školy, aby se něčemu naučil a mohl si později sám na sebe vydělávat.

Malý Jamie (čti: džejmí), neboť tak se jmenoval, se tedy jednoho hezkého rána vydal do zámku Balmoral, kde bylo letní sídlo královské rodiny, aby, jak si říkal, mohl mluvit s královnou. Všichni, kteří o tom slyšeli, si mysleli, že to nemyslí vážně, když se domnívá, že Její Veličinstvo bude chtít mluvit s takovým chlapcem v roztrhaných šatech. Ale Jamie na to, co mu říkali, nic nedbal. Rozhodl se uvidět královnu a povědět jí své přání.

Když přišel k bráně u parku, kde stál zámek, chtěl ihned vstoupit, ale ozbrojený veliký voják k němu rychle přiskočil, zadržel ho a řekl mu mrzutým hlasem: „Sem se nesmíš! Co tu chceš?“

„Prosím vás, pane vojáku, já bych chtěl vidět královnu,“ odpověděl Jamie.

Ale voják se dal do smíchu a řekl mu, ať jde rychle pryč. Že takoví otrhaní chlapci jako on nemohou vstoupit do krásného paláce. A tak ten ubohý hoch s těžkým srdcem trochu poodešel, sedl si několik metrů od brány na kámen a usedavě plakal.

Právě v té chvíli přicházel nějaký mladý pán, který, když zaslechl Jamiův žalostný pláč, k němu přistoupil a přívětivě se ho otázel:

„Copak, copak, chlapče? Copak se stalo?“

Mluvil tak vlídně, a když se na něho Jamie podíval, zdálo se, že je opravdu hodný, takže k němu nabyl důvěry. Pověděl tomu mladému pánovi celou svou bolest. Ten se jen pousmál a řekl:

„Tak ty bys chtěl, malý příteli, vidět paní královnu, že?“

„Ano, pane,“ odpověděl Jamie.

„Nuže dobrá,“ odvětil mladý pán; „chceš jít se mnou? Já tě k ní dovedu.“

Chlapec však řekl s pochybováním:

„Tenhle velký voják tam nepustí ani vás!“

„Ale kdepak, vpustí mne!“ řekl mladý pán, „uvidíš. Jenom se mne drž za ruku a věř mi; uvedu tě tam, protože mne tam musí vpustit.“

Jamie se na toho mladého pána podíval trochu nedůvěřivě. Potom ale potlačil pláč, vložil svou malou ruku do ruky svého ochránce a oba zamířili k bráně.

V tom okamžiku voják vystoupil vpřed a uchopil pušku. Jamie se lekl, protože si myslil, že je chce zastřelit; ale ne: on jen tomu mladému pánovi vzdal k poctě zbraň a malého chlapce si vůbec nevšímal. Jakmile byli v parku, Jamie začal poskakovat radostí, ale brzo zvažněl, protože uviděl u vchodu do paláce stát dalšího vojáka. Podíval se na své roztrhané šaty, potom se obrátil na svého milého průvodce a řekl mu, že ten druhý voják je zcela určitě nevpuští dovnitř. Ale mladý pán mu odpověděl:

„Neboj se. Jen se mně drž, chlapče, za ruku a věř mi. Dovedu tě až ke královně.“

„Pane, kdopak jste?“ zeptal se Jamie. „Vy jste na mne tak hodný.“

„Víš,“ odpověděl mladý pán, „jsem syn královny; takže vidíš, že se vůbec nemusíš bát.“

Malý Jamie pak už vůbec nepociťoval strach a směle předstoupil před strážného u velkých dveří, který si asi kladl otázku, proč se korunnní princ prochází s takovým ubohým dítětem.

Princ uvedl Jamie do velkého nádherného sálu a nechal ho tam na chvíli samotného, protože odešel zpravit svou matku. Potom byl malý chlapec uveden ke královně, která byla k němu velice hodná a poslala ho, jak si přál, do jedné vynikající školy, kde také na něho byli velmi laskaví.

Povězte mi, milé děti, jak si myslíte, že se asi dostanete do nebe? Myslíte si, že vás tam Bůh vpustí se všemi vašimi hříchy a zlými věcmi? On je dokonale svatý, a také nebe je svaté místo, kam nesmí vstoupit nic nečistého. Ale vy byste se tam přesto chtěly dostat. Jak ale? Tím, že budete dobří a hodní? Když se budete modlit? To vás však nemůže *spasit*, budete-li se snažit být hodní. Ne, milí chlapi, milé dívky, vaše hříchy musí být smyty krví Ježíše. Jinak byste Jej, Krále, nikdy nemohli

uvidět v Jeho kráse a slávě. Ježíš zemřel na kříži za ubohé hříšníky, jakými jsme my všichni. A jestliže, jako Jamie věřil svému ochránci, i my uvěříme v Pána Ježíše – jestliže se opřeme o Jeho dokonané dílo – On nám dá právo vstoupit do nebe a sdílet tam jednou Jeho slávu.

Neboj se, toliko věř!

(Ev. Marka 5,36)

Otevřená okna

Častokrát, když z chodby vejdu do třídy, až mi to zarazí dech, jaký tam bývá vydýchaný vzduch, a žáci si toho ani nevšimnou! A tak nejprve vždy zotvírám všechna okna, aby tam byl zase čerstvý vzduch.

Ale já bych tu samozřejmě nechtěl mluvit jen o čerstvém vzduchu ve třídách (ačkoli i to má svůj význam), nýbrž myslím na něco naprosto jiného. Ty potřebuješ také otevřená okna k nebi – pro hovoření s Bohem – pro dýchání své duše. Jistě znáš toho Božího muže ve Starém zákoně, který měl okna otevřená směrem k Jeruzalému a každý den třikrát klekal, aby mohl mluvit se svým Bohem... Ano, byl to Daniel, vysoký vládní úředník, který určitě měl každý den přeplněný spoustou povinností a plánovaných úkolů. Jenže svým třem „plánovaným úkoly“ s Bohem vždy dával přednost. V těch chvílích nemíval čas na hovor s nikým jiným.

Kéž bychom si všichni vzali z Daniele příklad!

„Já jsem ani nevěděla, že jsem se ztratila!“

Pan Peterka doprovodil ženu s dětmi na dráhu. Měli jet navštívit blízké přátele. Lístky už byly koupeny a místa k sedění v oddělení jednoho vozu zajištěna. Pan Peterka s paní si ještě trochu povídali, když se tu ozvalo volání průvodčího: „Nastupte si, prosím!“

V tomto okamžiku rodiče se zděšením zjistili, že malá Běta tu není. Nepozorovaně se vymkla z ruky své starší sestry a byla pryč! Plni úzkosti běhali otec s matkou po nástupišti mezi spoustou lidí sem a tam

Rodiče se zděšením zjistili, že malá Běta tu není.

a volali: „Běto! Běto!“ V nejbližších okamžicích se vlak měl dát do pohybu. Teprve teď, na poslední chvíli, se ta malá vynořila. Běžela k tátkovi a řekla s pláčem:

„Já jsem ani nevěděla, že jsem se ztratila, až teprve teď!“

Maminka rychle nastoupila do vlaku, otec vyzdvihl malou Bětu do

dveří, vlak zapískal a již se rozjížděl.

Jak mnoho lidí se podobá té malé Bětě! Vzdálila se od rodičů, běhala mezi spoustou lidí a ani nepozorovala, že se ztratila. Takhle mnoho lidí běží za svou vůlí, za svými žádostmi a vlastními myšlenkami. Bývají snad i opravdu spokojeni, někdy přitom jsou i veselí, ale naprosto přehlízejí, že *jsou ztracení!* Ale Bůh by je chtěl zachránit. Říká ve Svém Slově: „Není rozdílu. Všichni zajisté zhřešili, a nedostává se jim slávy Boží.“ (Ep. Římanům 3,23) Od Boha je odděluje hřích. Jak mnoho jich to neví, anebo nedbá na to, že budou muset zůstat navěky od Boha odděleni, jestliže si svůj ztracený stav neuvědomí a neutečou se k Spasiteli hříšníků, aby je zachránil.

Jak je to dobré, že Boží Syn – jak nám to sám říká – přišel na tento svět proto, „**aby hledal a spasil, co se ztratilo**“ (Ev. Lukáše 19,10).

Spasitel, Pán Ježíš, hledá také *tebe*, milý mladý příteli, a chce tě učinit Svou ovečkou. Rád by očistil tvé srdce, zachránil tě a vedl do Své slávy.

„Ó nechod' světem sám a sám!
Pojď s námi k nebes výšinám,
pojd' s námi domů jen!
Pojď s námi tam, kde blaha říš,
kde navěky se potěšíš,
kde věčný svítá den!
Pojď jen, pojd' jen!
Tam čeká na tě Spasitel!“

Vzít za slovo

O anglickém evangelistovi Ch. H. Spurgeonovi (1834-1892) se vypráví hezký příběh, který rádi přetiskujeme:

Spurgeon (čti: spérdžn) shromáždil kolem sebe skupinu dětí a chtěl jim vysvětlit, co znamená „uvěřit“. Vzal do ruky své velice cenné kapesní hodinky, ukázal je dětem a řekl: „Kdo chce mít tyto hodinky, musí ke mně přijít a já mu je dám.“

Děti seděly zaraženě a nemohly to pochopit. Nikdo se ani nepohnul.

„Asi si z nás tropí žerty,“ myslili si.

Nikdo ani nedutal. Spurgeon neochvějně trval na svém a držel hodinky dost vysoko, takže každý je mohl vidět.

Pojednou jeden malý klučina vyskočil. Nejkratší cestou přiběhl k evangelistovi, rychle sáhl po hodinkách, a již je držel oběma rukama a tiskl si je k srdci. Podařilo se mu to a celý zářil radostí.

Jenom jeden malý chlapec vzal Spurgeona za slovo. Jen jedno dítě. A ostatní?

A co ty, milý chlapče, milá dívko? Vzali jste již za slovo toho největšího Dárce? Uvěřili jste Božímu pozvání a přišli jste už k Pánu Ježíši se svými hříchy? On přece řekl:

„Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a Já vám odpočinutí dám.“

(Ev. Matouše 11,28)

„Já jsem ti jen chtěla říci: ,Tatínku!‘“

Teplé jarní sluníčko nejen vylákalo z půdy jarní květiny, nýbrž i lidé šli rádi na čerstvý vzduch: děti, aby si konečně zase mohly hrát venku, a také rodiče, kteří chtěli udělat nutné práce na jarních záhonech. I pan Krušina dělal něco na zahradě, zatímco jeho tříletá dcerka Blaženka vzala na procházku své panenky.

Pojednou Blaženka přiběhla do zahrady: „Tati, mně teče z nosu!“ – Tatínek ihned nechal práce a vyčistil svému malému miláčkovi nosík. Malá s radostí odběhla.

Za chvíli tu však byla znovu a řekla: „Tati, mně se rozvázala bota!“ – Tatínek musil znovu odložit rýč, aby jí zavázal botu. Potom ji odeslal se slovy: „A teď jdi a hrej si s panenkami!“

Avšak netrvalo to dlouho a Blaženka znovu stála vedle tatínka a opět se ozval tenounký hlásek: „Tatínku!“ Trochu rozmrzelý nad tím, že je opět vyrušen, zeptal se otec: „Copak zase chceš?“ Malá na to odpověděla: „Nic, já jsem ti jen chtěla říci: ,Tatínku!‘“ Tu otec pochopil, že

jeho dcera si přála jen být u něho. Sklonil se k ní a přivinul ji k sobě slovy: „To je hezké, maličká, že chceš být u mně.“ Blaženka mu ovínila ruku kolem krku a tatínek jí dal pusy. Bylo těžké uhodnout, kdo v té chvíli měl větší radost, zda tatínek nebo jeho dcera!

Když se otec znovu dal do práce, musel se zamyslet nade vším, co se právě stalo. Myslel na velkého Boha v nebi, kterého, protože uvěřil v Pána Ježíše, znal jako svého Otce. Jak často také on jako dítě k Němu chodil se svými starostmi a bolestmi, a nikdy nebyl odmítnut. Nikdy ten Otec neřekl: „Copak, že jsi zase přišel?!“ Ne, nic takového. Ucho nebeského Otce je vždy otevřené slyšet volání všech Jeho dětí.

Ale pak se musel zamyslet i nad tím, že vlastně vždycky vyhledával tvář Otce, jen když měl na srdci nějakou starost. Zdalipak se nebeský Otec neraduje také, když k Němu Jeho děti přicházejí jen proto, aby se těšily z Jeho blízkosti a z obecenství s Ním a aby Mu s radostným srdcem mohly říkat: „Otče!“?

A jak je tomu s tebou, milý mladý příteli? Obracíš se také se všemi svými problémy, otázkami a potřebami v plné důvěře na svého Boha a Otce? Můžeš Ho vždy se šťastným srdcem oslovovat: „Otče?“?

Jahodový dort

U domovních dveří někdo zazvonil. „To bude asi Růža, která mi má vrátit knížku,“ řekla Karla a pospíšila otevřít dveře.

„Dobrý den, Růžo. Jdeš v pravý čas. Právě chceme pít čaj, a tak tě k nám srdečně zvú.“

Růžena ráda přijala pozvání. S očima zářícíma radostí se pak dívala na prostřený stůl, na němž uprostřed stál nádherný jahodový dort.

Když všichni usedli, Karlina maminka dala každému na talířek jeden řez dortu. Růža dostala zvlášť veliký. Nemohla se dočkat začátku jídla. V ruce už držela malou lžičku, ale Karlin tatínek řekl:

„Napřed ještě poděkujeme Bohu za tyto dobré dary.“

Po děkovné modlitbě maminka přála všem dobrou chuť.

„Žel,“ dodala, „tentokrát se mi dort tolik nepovedl. Možná že jsem

měla přidat do těsta více mléka.“

„To jsou čerstvé zahradní jahody?“ ptá se Růža.

„Ano,“ odpovídá hostitelka, „ale ne od nás. Myslím si, že jsou dovezené z nějaké cizí země.“

„Je to znát,“ míní Ivan, „jahody z našich skleníků mívají mnohem lepší vůni.“

„Vezměte si dost šlehačky!“ pobízí maminka.

„Není už trochu starší?“ vyzvídá Vojta.

„Úplně čerstvá sice není,“ přiznává maminka. „Koupila jsem ji před několika dny, ale byla v chladničce a je dobrá k jídlu.“

Když dopili čaj, Růža za všechno srdečně poděkovala, rozloučila se a odešla.

Večer byla celá rodina shromážděna k domácí pobožnosti.

„Co si asi dnes odpoledne Růžena pomyslela?“ zeptala se Karla shromážděných. „Nejprve jsme společně děkovali za dobré dary, které nám Bůh dal, a potom nejsme spokojeni s tím, co se nám na nich nezdá. Myslím si, že jsme tím Růženě nedali dobré svědectví.“

„A jak to musí rmoutit Pána Ježíše,“ dodal otec. „Cožpak naše děkovaná modlitba je pouhá formalita? Cožpak svým kritizováním nedokazujeme, že jsme vlastně nevděční? Vždyť na světě je tak mnoho lidí, kteří trpí nouzí a hlad. Neměli bychom být opravdu srdečně vděční za to, co nám Bůh ve Své dobrotivosti dává?“

V modlitbě, která na to navazovala a při níž celá rodina poklekla, otec před Pánem Ježíšem vyjádřil, že se stydí za nevděčnost. A prosil Pána Ježíše, aby jim znovu ukázal Svou lásku, dobrotivost a péči a aby jim stále dával spokojené a vděčné srdce. Hlasitě „Amen!“ z úst všech přítomných pak potvrzovalo, že si všichni přejí ctít Pána vděčným srdcem. A srdečně si pak ještě zazpívali píseň, která začíná slovy:

„Jak bych neměl slavit Tebe,
Tobě, Bože, vděčen být?
Vždyť tu ve všem kolem sebe
lásku Tvou jen mohu zřít!...“

Jak byla nalezena jedna ztracená ovečka

„Kde jen může ten Robert tak dlouho být?“ povzdechla si maminka, „Vždyť už je tak pozdě! Snad se ovčím něco nestalo?“

Otec neodpověděl, ale díval se dále oknem na cestu, která ubíhala do dálky až k obzoru, zda na ní neuvidí Roberta, jak se navrácí s ovci. Den co den chodil jeho syn s 28 ovci na pastvu na pláň. Bydlili v Irsku, kde je mnoho pastýřů ovci. Robert dělal tu práci už od svých deseti let. Nyní mu bylo sedmnáct. Dobře věděl, kde najít ovci trávu, protože tu znal kdejaký skrytý kout. Ale nebylo to lehké, protože kromě travnatých ploch tu byly také mokřiny a i vysoké hory s roklími. Ale třebaže ta práce někdy byla i nebezpečná, Robertovi se velice líbila, protože měl ovce tolik rád. Každé dal nějaké jméno.

Matka měla velké obavy, že tak dlouho nejdou. Kdo ví, zda je někde na cestě nezastihla hustá mlha – to bývalo venku na pastvinách opravdu nebezpečné. Ale naštěstí ho zakrátko přece jen spatřili, jak se již navrácí. Maminka se hned rozveselila a rychle přiložila do velikých kamen, aby, než se vrátí, bylo ve světnici pěkně teplo. Jenže Robert přišel velice smutný. „Copak, Roberte, stalo se něco?“

„Je to špatné, tatínku. Ztratil jsem jednu ovci. Bělka je pryč.“

Tu se rozhostil smutek také v otcově tváři. Vždyť to pro ně bylo tak těžké, aby postrádali třeba jen jednu ovci. Byli totiž velice chudí a lékař přikázal jejich otci, že už nesmí chodit do práce. Robert tedy musel vydělávat na všechny, a oni si opravdu nemohli dovolit ztratit některou z ovci.

„To je špatné, chlapče,“ řekl tatínek. „Tu ovci nemůžeme postrádat. Jestliže ji rychle nenajdeme, nikdy už ji nebudeme mít. Nešel by ses ještě dnes po ní podívat?“ „Ano, tatínku, vždyť mám právě *tuto* ovci tak rád. Nebudu mít klidu, dokud tu zase nebude.“

Matka mu mezitím připravila chléb a Robert se vydal na cestu se silnou sukovicí v ruce a s chlebem v torbě na zádech. Šel zpět stejnou cestou, po níž přišel s ovci. Maminka měla pravdu, že bude asi mlha a pro Roberta nejenže to nebude jednoduché, nýbrž dokonce

nebezpečné.

Kdyby tu ovci aspoň našel, pak by se již mohl rychle dostat domů. Ale ať hledal, jak chtěl, nenalézal ji. Zatím se setmělo a Robert byl unavený a prokřehlý; šaty měl velice provlhlé mlhou. Ale dobrý pastýř, který má své ovce opravdu rád, na nic takového nedbá. Je mu hrozné pomyslet, že by některá z jeho ovcí měla zahynout. Ovce přece patří pastýři a pastýř ovcím. A ta ovce, která od pastýře někam odběhne a zabloudí, zahyne. –

Robert hledal celou noc, slézal příkré skály, procházel úzkými pěšinami podél hlubokých roklí, stále volal jméno své ovce a pak pozorně naslouchal, zda ji někde přece jen neuslyší beččet. Doma zatím tatínek s maminkou marně čekali na jeho návrat. Chvilími se jim zdálo, jako by již slyšeli jeho kroky, ale brzy se ukázalo, že se oba mýlili. Robert musil jít a hledat stále dál a teprve k ránu, když už se, unaven zimou a dlouhým hledáním, zastavil a opřel o jeden strom, zaslechl něco jako slabé zabečení.

Že by to byla jeho ovce? Rázem zapomněl na svou únavu a zimu a šel, stále volaje jméno své ovce, za tím hlasem. Konečně to ubohé zvířátko našel. Vězelo zakleslé mezi skalami a bylo vyčerpané zimou. Robert hned vzal ovečku do náruče, přitiskl ji k sobě a rychle, jak jen mohl, se vydal na zpáteční cestu. Ovečka už nemohla běžet. Dal si ji tedy na ramena a plný radosti zamířil k domovu. Bylo to však ještě velice daleko. Otec s matkou byli již plni starostí, proč tak dlouho nejde.

„Jestliže už nebudu moci dojít až domů,“ napadlo pojednou Roberta, „stane-li se mi něco na cestě nebo budu-li musit zemřít zimou, co se pak se mnou stane?“ Nedávno totiž u nich byl v domě nějaký pan John (čti: džon), a ten říkal, že po tomto životě je ještě jiný život. Bůh, který bydlí v nebi a vidí všechno, prý nás potom bude soudit za všechny zlé věci.

Ano, pan John také vypravoval, že srdce každého člověka je hříšné. Ale ne, tím se přece Robert nyní nebude zdržovat. Ted' jen rychle domů! Byl už celý ztuhlý zimou, pociťoval malátnost a ve spáncích mu

... stále volal jméno své ovce ...

vypětím bušila krev. Avšak říkal si: „Jen vydržet!“ – a dokázal to. Konečně se dostal domů.

Otec s několika sousedy už vyhlíželi. Byli již značně znepokojeni, ale jakmile spatřili Roberta s ovčí na ramenou, velice se zaradovali. Ale když se hoch přiblížil, zhrozili se, vidouce, jak je zimou zkřehlý a zemdlený.

Robert si lehl na slaměnou postel v koutě světnice. Dnes už nemohl

jít s ovce. Ani nazítří ne, protože se ukázalo, že je velice nemocen. Přišel lékař, ale ani ten mu už nemohl pomoci. Jeho zdravotní stav se pomalu ale zcela jistě zhoršoval. To nebylo pro jeho rodiče nic lehkého, tím méně pak pro Roberta. Dobře cítil, že se již neuzdraví, a přitom se mu v mysli vždy znovu vybavovalo, co říkal pan John. Ach, jestli bude muset zemřít?! Co bude potom?

Požádal maminku, aby toho pana Johna zavolala. A on skutečně velice rychle přišel. Robert mu vyprávěl, jak onemocněl, a maminka dodala, že podle názoru lékaře se již neuzdraví. Přesto však byl Robert tolik rád, že ztracená ovce byla opět nalezena a že je nyní doma v bezpečí.

Tu onen pán vyňal z kapsy Bibli a řekl: „Dobře poslouchej! Přečtu ti nyní něco, co se velmi podobá tvému nočnímu cestování! Je to napsáno ve čtvrtém až sedmém verši v 15. kapitole Evangelia podle Lukáše:

„Který člověk z vás, kdyby měl sto ovec, a ztratil by jednu z nich, nenechá devadesáti devíti na poušti, a nejde k té, která se ztratila, až by našel ji? A našelna, vloží na ramena svá s radostí. A přijde domů, svolá přátele a sousedy, řka jim: Radujte se se mnou, neboť jsem našel ovci svou, která se byla ztratila. Pravím vám, že tak bude radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím větší, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří nepotřebují pokání.“

Když pan John dočetl, Robert dlouho tiše ležel a přemýšlel. Nakonec se otázel:

„To Bůh je onen dobrý pastýř?“

„Ne, hochu. Bůh je Otec, který bydlí v nebi, ale Pán Ježíš, Jeho jediný Syn, je onen pastýř, který přišel na tuto zem, aby hledal, co se ztratilo a zahynulo. Stálo Ho to mnoho, velice mnoho. Neslyšel jsi ještě nikdy, že Pán Ježíš se narodil v jednom chlévě? A když vyrostl, mnoho lidí Ho nenávidělo a nechali Ho ukřižovat. Ale právě v tom je naše spasení, neboť na kříži On nesl trest za zahynulé hříšníky. Uvěříme-li v Něho, trest nás nestihne, nýbrž budeme Jím uvedeni do Otcova domu. Tam Pán Ježíš přivede všechny ztracené a zahynulé ovce, které zachránil.“

Jak dobře tomu Robert mohl rozumět. Jako ona ovce, která by bez

něho byla ztracená, také on byl ztracený a zahynulý, ale ten dobrý Pastýř ho hledal. Nato Robert sepal ruce a modlil se:

„Pane Ježíši! Já jsem také jedna taková ztracená, zahynulá ovce. Já jsem také od Tebe daleko zabloudil. Odpusť mi, prosím Tě, všechno zlé, co jsem dělal.“

Potom pan John odešel. Robert byl unaven a velice kašlal. Žil pak už jen jeden den. Jeho poslední slova byla:

„Pane Ježíši, Pastýři můj, děkuji Ti za Tvou lásku – teď už budu brzo doma.“

Tak ten nebeský Pastýř bezpečně přenesl Roberta v náruči domů.

Vy, chlapci a děvčata, kteří toto čtete nebo slyšíte, jste také takovými ztracenými, zahynulými ovečkami. Ale Pán Ježíš hledá i vás. Přemýšlejte o tomto příběhu! Přečtěte si ho třeba ještě jednou a udělejte to jako Robert:

Vyznejte své hříchy Bohu, a Pán Ježíš také vás jednou uvede do Otcovského domu v nebesích. Zaslíbil to přece v Evangeliu. (Ev. Jana 14,3)

Pavoučí síť

Jednoho jitra jsem uslyšel u okna silné bzučení. Přistoupil jsem blíže a spatřil jsem včelu, která uvázla v pavučině. Vlákna pavučiny byla tak pružná a pevná, že zajatá včela se sama nemohla vyprostit, třebaže se o to všemožně pokoušela.

„Ubohá včelko,“ pomyslně jsem si, „celý život pilně sbíráš med, opyluješ květy a jsi tolik užitečná a teď se staneš kořistí pavouka!“ Vždyť kdo by ji mohl zachránit? Sama se přece nevyprostí z těch vláken, jimiž už je opletena, a čeká ji jistá smrt!

Ustrašené, vzrušené bzučení toho malého tvorečka se dotklo i mého srdce. Nemohl jsem přece dovolit, aby ta malá včelička byla usmrčena. Opatrně jsem ji uvolnil z lepkavých vláken pavučiny a již byla na svobodě! Radostí rozepjala křídla a odletěla vstříc slunci.

Tahle drobná událost mi připomíná mnoho, mnoho lidí, kteří upadli

do sítě hříchu nastražené Satanem. Také oni se z ní nemohou vlastní silou dostat ven. Je jenom jeden, kdo jim může pomoci, a to je Pán Ježíš. Přišel na tento svět zachránit hříšníky. Satan jich nachytá milióny, aby je pak strhl do smrti a pekla. Pán Ježíš však na golgotském kříži podstoupil smrt, „*aby skrze smrt zahladil toho, který má moc smrti, to jest ďábla, a vysvobodil ty, kteří bázní smrti po všechen čas podrobeni byli v otrockou službu*“. (Ep. Židům 2,14-15)

Milý mladý příteli, chtěl bych se tě zeptat: Cítíš se nešťasten? Jsi smutný? Cítíš se vinen před Bohem? Máš strach, že se setkáš s Bohem se svými neodpuštěnými hříchy? Pak zanech všeho vlastního úsilí a obrať se vírou k Spasiteli, který tě může a chce spasit. David mohl říci: „*K Hospodinu v soužení svém volal jsem, a vyslyšel mne.*“ (Žalm 120,1)

Vítův slib

Vítovi bylo 11 let. Jeho rodiče byli bohabojní křesťané a vedli svého syna již od mala k rozvážnosti a poslušnosti. Jeho spolužáci si sice mysli, že je vychováván příliš přísně, ale Vítovi rodiče byli velice laskaví a plni pochopení a jejich syn měl opravdu radostné mládí.

Bylo to v lednu. Hned po zimních prázdninách udeřil silný mráz. Víťa přišel ze školy s tvářemi červenými zimou. Oběd už byl na stole, ale Víťa byl tak vzrušen, že se sotva mohl dočkat konce modlitby před jídlem, aby mamince sdělil důvod své radosti:

„Jestliže bude dále mrznout, mohl bych jít na dolní rybník? Tam to bude krásné!“

„Jistě by to bylo hezké, Vító,“ odpověděla maminka, „ale já si myslím, že bude lépe, když tam nepůjdeš dříve, dokud tatínek neschválí, že led už je dost pevný.“

„Ano, maminko.“ Vítův hlas byl poněkud sevřený.

„Slib mi to, Vítku, že počkáš!“ žádala ho naléhavě matka.

Podíval se na ni s upřímnýma očima a řekl:

„Ano, maminko, slibuji ti to.“

Odpoledne, když skončilo vyučování, navrhli někteří hoši zkusit už dnes jít na dolní rybník, protože prý led při trvajících mrazech musí být dost pevný. Rybník byl blízko cesty ze školy a Vít si myslel, že s nimi půjde, jen aby se podíval. S patnácti jinými chlapci, plnými radostného očekávání, vyrazil tedy k rybníku.

Když tam přišli, naskytl se jim úžasný pohled. Celý rybník byl potažen krunýřem ledu, stromy a keře kolem byly obalené velikými jehličkami krásné sněhobílé jinovatky, na kterou zapadající slunce vrhalo zvláštní načervenalý přísvit.

Největší chlapci opatrně vstoupili na led a za nimi pak i ostatní, až nakonec Vít zůstal stát na břehu sám. „Pojď, Víto! To je něco!“ volali na něho.

Ale Vít jen zavrtěl hlavou. Že se chce jenom dívat.

„Proč se jenom díváš? Pojď přece také!“ naléhal na něho Roman, jeho největší kamarád.

A nebylo to jen tak, když Vít odpověděl:

„Já jsem dnes mamince slíbil, že na led nepůjdu.“

Dva nebo tři se dali do smíchu a někteří se mu posmívali. Je to těžké udělat něco slíbeného, jestliže jich je patnáct proti tomu. Ale Vít nepolevil; jen se s vážnou tváří díval za ostatními, kteří byli od něho stále dál a dál.

Už se chtěl vydat na cestu domů, když tu uslyšel silné praskání a hned na to zoufalé volání o pomoc. Pod jeho kamarády se prolomil led a ti byli nyní v ledové vodě. Rybník naštěstí nebyl hluboký, takže žádný chlapec neutonul, ale ne jeden byl od ledu poškrábán a brzy byli všichni promočení a třesoucí se zimou na břehu, kam už také přispěchalo mnoho lidí, když slyšeli volání o pomoc.

Když Vít přišel domů, maminka ho už čekala u dveří.

„Slyšela jsem, že na rybníku došlo k nějaké nehodě a jsem tak ráda, že tě zase vidím zdravého.“

„Snad sis, mami, nemyslila, že jsem šel na led, když jsem ti slíbil, že to neudělám?“

„Jsem rád, Víto, že jsi v té zkoušce obstál.“

„Ne, chlapče, věřila jsem ti.“

Když přišel Vítův otec domů, dověděl se, co se stalo. Pohnut radostí šel do světnice svého syna, aby mu ještě řekl: „Dobrou noc!“

„Tati,“ řekl Víťa, když si k němu otec přisedl na okraj postele, „já jsem tak rád, že nikdo ze spolužáků se neutopil; ale oni se mi nejprve vysmáli, protože jsem s nimi nechtěl jít.“ „Jsem rád, Víto, že jsi v té zkoušce obstál.“

„Víš ale, tati, nebylo to lehké.“

„Někdy nebývá lehké dělat něco, co je správné.“ „Když ale chlapci ří-

kali, že s nimi klidně mohu jít, že ani ty, ani maminka mne přece neuvidí, věděl jsem, že to nemyslí dobře. Ale možná že bych byl povolil, kdybych nemyslel na to, že zde je přece Bůh a že vidí a slyší všechno, co se děje. To mi pomohlo.“

„A to ti vždycky pomůže,“ odvětil otec. „Vždycky si pamatuj, že *Bůh je přítomen všude*. To ti pomůže zvítězit ve všech situacích.“

Vít na to nezapomínal, a stálé vědomí, že má osobního Spasitele a Pána, který je s námi všude, mu bylo štítem a ochranou, když nepřítel duší – Satan – se snažil přivést ho nějak k pádu.

Pán Ježíš řekl:

„Aj, já s vámi jsem po všechny dny!“
(Ev. Matouše 28,20)

Rozséváš také?

Když jsem nedávno v autobuse rozdával traktáty a drobné spisy, lidé se na mne dívali, jako by chtěli říci: To snad není možné, něco takového ještě! Ale ono je to nejen možné, nýbrž dokonce nutné. **„Bůh chce, aby všichni lidé spaseni byli“** – tak to čteme v Božím slově v 1. Epištole Timoteovi 2,4. A bez slyšení nebo čtení Božího slova nemožnou přijít k spasení. **„Věra je ze slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží.“** (Ep. Římanům 10,17)

Lidé jsou dnes přímo zaplavováni informacemi všeho druhu – co vše jen čtou v novinách, na plakátech, v reklamách, v letáčích! A co je jim nabízeno? Často věci pochybné hodnoty, ba i zlé, a namísto pravdy lež nebo blud. Tím větší máme příčinu vydávat ústy i tištěným slovem svědectví o Pánu Ježíši, který se nám stal vším!

Milí mladí přátelé, kteří jste už odrostlejší anebo budete končit s docházením do nedělní školy: jestliže chcete dělat něco pro Pána Ježíše, berte si s sebou pravidelně několik traktátů na rozdávání. Příležitosti k tomu je více než dost. A je to práce, která zabere jen několik minut! Spasitel, Pán Ježíš, to tak rád vidí a i této malé práci požehná. Dal se za tebe i za mne přibít na kříž. Neměli bychom tedy pro Něho také

něco udělat? Za Něj se stydět nemusíme – dbejme jen, aby On se nemusel stydět za nás. Doba je vážná, a tak chtějme pomáhat, dokud jsme ještě mladí, přinášet evangelium ještě mnohým lidem. Nemáš-li k tomu odvahu, jdi a vypros si ji od Pána! Kde si opatřit traktáty, řeknou ti jistě starší věřící křesťané – anebo si o ně napiš na adresu uvedenou na konci této knihy. A především pros vždy Pána Ježíše, aby šel s tebou. On to rád udělá.

Co by tomu řekl Ježíš?

U sousedů rodiny Čeřovských se konaly přípravy na každoroční pouť. Odrostlejší děti už poznaly, že Boží dítě takové světské zábavy nepotřebuje. Ale obě nejmenší děti ještě dost dobře nechápaly, proč jejich rodiče neradi vidí, když tam chtějí jít. „Irena Potůčková tam smí jít!“ říkaly.

Paní Čeřovská se pokusila s veškerou láskou jim vysvětlit, že takové světské zábavy nejsou od Boha. „Jsou to věci, které patří světu, a ten nemá rád Pána Ježíše,“ řekla.

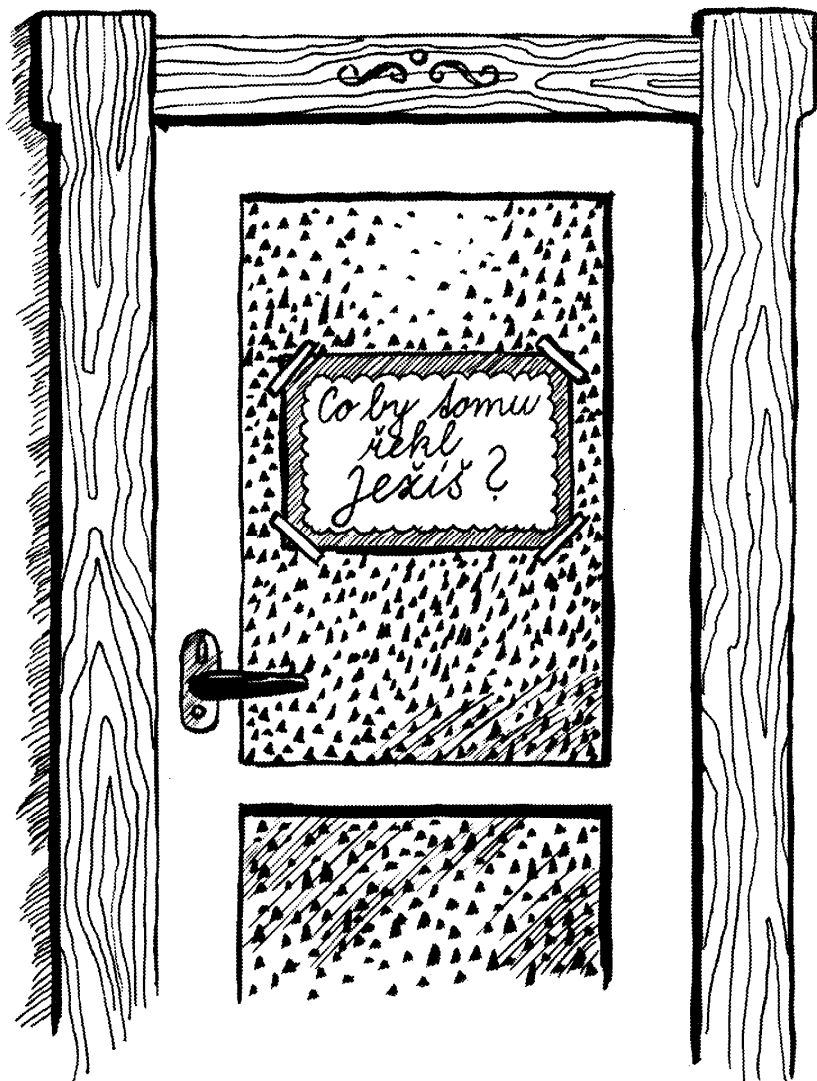
Ačkoli Andrejka a Ríša – tak se totiž jmenovali ti nejmenší – by se vlastně byli docela rádi svezli na kolotoči, přesto zůstali doma, protože chtěli maminku poslouchat. Ostatně pouť bude trvat několik dní. – Možná že jim rodiče dovolí jít se tam podívat v pondělí odpoledne, které je zvláště určeno pro děti.

V neděli vzala maminka obě děti do shromáždění věřících křesťanů. Bylo tam zvěstováno Boží slovo.

Mluvící hovořil velice vážně o Pánu Ježíši, kterého, jak řekl, už následuje několik desítek let. Během přednášky vyprávěl, že jeho rodiče měli v bytě zarámovaný nápis:

Co by tomu řekl Ježíš?

„Maminko, máme lepicí pásku?“ tázala se Andrejka. „Ano, děvče, ale k čemu ji potřebuješ?“ byla by maminka ráda věděla. Andrejka odpověděla:

Proto bych si chtěla tento nápis přilepit na dveře.

„Strýček Vilém včera vyprávěl, jak mu často pomohla ona slova: „Co by tomu řekl Ježíš?“. Proto bych si chtěla tento nápis přilepit na dveře, abych to stále měla před očima.“

O pouti se pak už vůbec nemluvilo.

Nástěnný verš

V jednom malém holandském městě chodil ulicemi muž s velkou brašnou přes rameno. Snažil se rozšířit mezi lidmi své zboží: prodával nástěnné biblické verše. Takový křesťan, kolportér, to nemá lehké. Nehledě k tomu, že je namáhavé chodit od domu k domu, do schodů a ze schodů, vyžaduje taková práce i mnoho sebezapření. Neboť se také stává, že lidé k němu bývají i nelaskaví, a někdy ho s nadávkami a klení vykážou ze dveří.

Onen kolportér se na své cestě dostal také do bytu jedné mladé paní, matky malého dítěte. Byla sama doma, protože její muž byl povolán na vojenské cvičení. Kolportér jí nabídl své nástěnné verše, ale ona zavrtěla odmítavě hlavou a řekla:

„Ne, to musíte jít dál, k jiným dveřím, já totiž nemám žádné peníze!“

Po krátkém rozhovoru, který navázal, kolportér poznal, že zde opravdu neudělá žádný obchod. Protože však mu bylo té mladé paní pro její očividnou chudobu líto, nakonec jí jeden nástěnný biblický verš daroval. Řekl jí, aby si pro něj na zdi našla nějaké vhodné místo, že toho určitě nebude litovat. Potom se ten muž rozloučil a odešel.

Anne zavěsila verš na zeď. Byl to opravdu malý šperk v jejich více než skrovně zařízeném bytě. Zlatý nápis na něm zářivě hlásal:

„O nic nebuďte pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitbu a pokornou žádost oznamujte své potřeby Bohu.“ (Ep. Filipským 4,6)

Vždy znovu se ta mladá žena musila dívat na verš na zdi. A jak tak znovu četla ona slova, řekla si nakonec:

„Jsou-li ta slova pravdivá, mohu prosit Boha, aby změnil mého muže.“ A když její dítě usnulo, poklekla a prosila Boha, aby změnil jejího Kornela.

„Bůh je tak veliký, že Ho nemůžeme poznat,“ řekl kdysi Elihu Božímu

muži Jobovi (Job 36,26), ale tato Jeho vznešenost se neprojevuje jen v rozvíjení Jeho moci a majestátu, nýbrž také v tom, co může způsobit skrze malé, lidským očím nepatrné věci.

Tak tu byla ta mladá žena na kolenou. Vůbec nevěděla, co je sama před zrakem svatého a spravedlivého Boha. Udělala jednoduše to, k čemu ji vybízel onen nástěnný verš, a modlila se k Bohu, aby změnil jejího Kornela: přála si, aby myslel méně na sebe a více na ni a na dítě, aby to už neměla tak těžké jako dosud. Možná, že Bůh bude moci způsobit, aby Kornel přestal být na ni stále tak tvrdý a rozhněvaný a prokazoval jí trochu více lásky. Takový asi byl obsah její modlitby.

Kornel byl povolán na vojenské cvičení. Jeho posádka byla nedaleko od jejich bydliště. Neměl příliš těžkou službu a dostával i pravidelné volno, takže téměř každý týden mohl být dva dny doma.

Také dnes, v sobotu, zase přišel domů. Anne mu vypravovala, co vše se uplynulého týdne stalo. Že jeho mistr se zranil a leží doma s velkými bolestmi. Potom mu ještě pověděla, jak k tomu neštěstí došlo, a nakonec řekla:

„Půjdeš se snad na něho podívat, že? Já si myslím, že ještě měl velké štěstí, že to nedopadlo hůře.“

Kornelův mistr byl věřící muž, který už se svým tovaryšem častěji mluvil o tom, že by se měl obrátit, a zároveň mu ukazoval na Boží lásku a milost. Že Pán Ježíš přišel na tento svět, aby spasil hříšníky, slyšel Kornel od svého mistra více než jednou, ale byl k tomu stále lhostejný. Jako dříve, vedl svůj život podle vlastních přání a o Boha a Jeho Slovo se nestaral.

„To bych mohl. Půjdu a podívám se na starého,“ odvětil Kornel a odešel. – „Starý teď asi bude nadávat, když ho to tak potkalo,“ uvažoval cestou.

Ale jak byl překvapen, když vstoupil do pokoje toho nemocného! Bylo vidět, že mistr má prudké bolesti. Avšak na dotaz návštěvníka, jak se mu daří, odpověděl:

„Děkuji, Kornele, daří se mi docela dobře. Sice teď musím naprosto klidně ležet a mnohdy mívám úporné bolesti; jenomže Pán Ježíš je se

mnou, a také mi pomáhá. Ach, hochu, kdybys věděl, co to znamená: znát Pána Ježíše a mít pokoj pro srdce a svědomí skrze víru v Jeho dokonané dílo! Já tu teď ležím se šťastným srdcem, protože vím, že Mu patřím! On mne má tolik rád, protože mne vykoupil – tělo i duši – Svou drahou krví. Každého dne mi pomáhá a přimlouvá se za mne u Svého a z milosti i mého Otce. Při bolestech a zkouškách mi naplňuje srdce Svým pokojem a velikou radostí. Kéž bys byl také Jeho vlastnictvím! Podívej se, já už jsem mohl být mrtev, protože nechybělo mnoho a byl bych úplně rozdrčen. Ale Bůh tomu zabránil. Ale i kdyby se to bylo stalo jinak, byl bych už nahoře v ráji, protože Kristus zemřel za mne – kvůli mým hříchům. Ach, Kornele, prosím tě, neodkládej své obrácení! Bůh chce i Tvou duši zachránit před věčnou záhubou!“

Takovými slovy hovořil onen mistr se svým tovaryšem a Kornel, zřejmě dotčen, tiše naslouchal. Jak úplně jinak si představoval tuto návštěvu! Namísto reptání a stýskání nemocného se setkal jenom s pokojem a radostí! Bylo mu to všechno tak divné.

Nakonec podal svému mistrovi ruku a řekl: „Inu, mistře, aby to dobře dopadlo! Já vás zase navštívím.“ „To je dobře, hochu. Rád tě uvidím. Ale přemýšlej též o všem, co jsem ti řekl.“

Kornelovi bylo cestou nějak divně. Mistr mu již dříve toho řekl dost, ale nic mu neproniklo až k srdci. Ale tentokrát tomu bylo jinak. Nemohl zapomenout na to, co slyšel. V jeho nitru působil Boží Duch.

Když přišel domů, pozdravil svou ženu políbením. To se už dávno nestalo a ona byla celá udivená. Potom jí Kornel vyprávěl, v jakém stavu našel svého mistra.

Avšak o tom, co se ho při této návštěvě nejvíce dotklo, pomlčel, protože se před ní styděl. Když skončil své vyprávění, zeptal se mile, co budou mít k večeři, a dal jí celé služné z vojny, které měl v kapse. „Dnes budeme večeřet společně doma, a pak si ještě trochu posedíme – já dnes nepůjdu ven...“

Jeho žena se nemohla vynadivit a šla do kuchyně připravovat večeři. Jedli všichni společně a společně také strávili ve svém malém bytě zbytek večera. Když pak byl čas jít spát, řekl Kornel trochu rozpačitě:

„Všichni nyní poklekneme a budeme prosit Boha, aby nás a naše dítě chránil.“

Anne se musela znovu divit. „Kornele, co je s tebou? Ty ses najednou stal pobožným?“

„Ne, Anne,“ odpověděl zamýšleně, „kéž bych to tak o sobě mohl říci! Jsem stále ještě stejný – vždyť mne přece znáš. Ale pojďme, společně se pomodlíme.“

Jeho ženě se všechno zdálo opravdu divné. Pojednou ji napadlo: „Zdali pak ta má včerejší modlitba – že by Bůh opravdu mou modlitbu vyslyšel a mého manžela tolik změnil...?“

Nazítří odpoledne Kornel ještě jednou navštívil svého mistra. Ten se velice zaradoval, když měl znovu příležitost hovořit s Kornelem o tom, co činilo jeho srdce tak šťastným. V noci měl silné bolesti. Ale díval se na osobu svého drahého Pána, který kdysi opuštěn Svými učedníky, zapřen Petrem, zrazen Jidášem, tupen a v porouhání od zástupu visel na kříži, a pak v oněch třech hrozných hodinách tmy byl i Bohem opuštěn. Přemožen tak nepochopitelnou láskou musel, vzdor bolestem, zpívat ve svém srdci Pánu chvalozpěv. Ten trpící muž líčil štěstí svého srdce s takovou upřímností, že to na Kornela hluboce zapůsobilo a on ve svém srdci pojal přání, také mít toto štěstí jako jeho mistr.

Když skončil návštěvu, měl už jen čas rozloučit se se svou rodinou a musel zase nastoupit cestu k svému vojenskému útvaru. Byl rozhodnut, že své obrácení již nebude odkládat. Jeho svědomí se probudilo. V Božím světle viděl, jak je hluboce padlý, zahynulý a ztracený hříšník a pomýšlení na blížící se soud mu nahánělo hrůzu. Vždyť co jiného měl k očekávání, když se vůbec neptal po Bohu a žil stále v hříchu?

Celé pondělí byl v úzkostech a nenalézal ani trochu klidu. Večer musel jít na stráž. Když tam tak stál sám na stanovišti, nemohl to už déle vydržet. Opřel svou zbraň o strážní domek, padl na kolena a vyznával Bohu své hříchy, své *mnohé* hříchy, a prosil o milost a odpuštění. Byla to pro něho nezapomenutelná chvíle. Cítil jako nikdy předtím, jaký je velký hříšník; avšak poznal také, jaký je Pán Ježíš Spasitel! Bylo mu sňato břemeno hříchů, když vírou upřel svůj zrak na Pána Ježíše Krista

... vyprávěl své ženě, co se s ním stalo.

visícího na kříži. Poznal, že Ježíš Kristus zemřel i za něho a že i kvůli němu byl učiněn hříchem. A toto poznání dalo jeho srdci převzácný pokoj.

Modlitba jeho manželky a prosby jeho mistra byly vyslyšeny. Staré věci pominuly a vše bylo učiněno nové. Příští sobotu vyprávěl své ženě, co se s ním stalo.

„Ach, Kornele, já jsem se modlila k Bohu, aby tě změnil, totiž přála jsem si, abys už tolik nevysedával v hospodách a nepřicházel domů opilý, nýbrž aby ses staral, abychom doma měli dost co jíst, a abychom mohli včas zaplatit nájemné. Ale že se změníš tak důkladně, jsem si nepomyslila.“

„Jenže kdyby byla splněna jen tvá přání,“ namítl Kornel, „a nic víc, jak by to pak bylo dále se mnou? Co by pak bylo s mými hříchy? A kde bych také našel sílu k vzdorování v dalších pokušeních? Obrátit se od zlé věci k dobré nedává ještě pokoj, pokoj s Bohem, ani neosvobozuje od věčného odsouzení.“

Tak se stal Kornel hlasatelem dobrého poselství své mladé manželce. A Bůh ve Svém slitování o něco později otevřel i její oči a také ona směla zakusit Jeho milost.

Dnes jsou Kornel a jeho Anne skrze víru v Ježíše Krista Boží děti. Mistr toho mladého muže se opět uzdravil a Kornel dále pracuje v jeho podniku. Navštívit tyto mladé lidi je opravdu radost. Jak pěkně si s nimi můžete pohovořit o věčné Boží spasitelné lásce! Jak pravdivé je slovo apoštola Pavla Timoteovi:

„Zbožnost je ke všemu užitečná, a má i nynějšího i budoucího života zaslíbení.“ (1. Ep. Timoteovi 4,8)

Zkušenosti s Pánem

Kdo chodí s Pánem Ježíšem, zakusí úžasné věci. Petra, mladá ošetřovatelka v nemocnici, nemohla najít svou propisovací tužku, s níž znamenávala teplotní křivku nemocných. Nakonec zjistila, že tu propisku má jedna z jejích spolupracovnic. Třebaže dobře věděla, že je to

její propiska – měla ji totiž označenou zvláštní značkou – zeptala se jí laskavě:

„Prosím tě, nestalo se nějak nedopatřením, že máš mou propisku?“

Ona se však rozčilila.

„Jak tě mohlo něco takového napadnout a ptát se?“ odpověděla, „Ta je odjakživa moje.“

Petru to nejprve rozhněvalo. Ale protože patřila Pánu Ježíši, prosila Ho tiše, aby jí dal milost a ona zachovala klid. Dokonce mohla, třebaže se jí stala taková křivda, jednat se svou spolupracovnicí přívětivě. – Téhož večera dostala od jedné osoby, která vůbec nic nevěděla o tom, co se stalo, darem ještě krásnější a ještě lepší propisovací tužku. –

Tento příběh mi připomněl něco z mého mládí. Bylo mi asi 17 let, když jsem navštívil jednoho evangelistu. Byli jsme pak na krátké vycházce a já jsem se cítil nucen dát mu menší částku peněz, kterou on vděčně přijal.

O několik hodin později jsem byl s několika mladými lidmi v bytě jedné věřící rodiny, kde jsme hovořili o Božím slovu. Když jsme nemohli nalézt jedno místo v Bibli, použili jsme konkordanci (je to slovník k nalezení biblických veršů). Zjistili jsme, že ta kniha je velice cennou pomůckou při studiu Bible.

Hostitel nás nakonec vyprovodil až k zahradním vrátkům, kde mi dal něco do kapsy se slovy: „Jako počáteční obnos k opatření konkordance!“ Nezmohl jsem se ani na jedno slovo. Avšak můj údiv byl ještě větší, když jsem pod nejbližší pouliční svítilnou plný zvědavosti vyňal z kapsy darovanou bankovku. Byl to stejný obnos, který jsem odpoledne věnoval tomu služebníku Páně.

Je to úžasné, když můžeme i v drobných věcech všedních dnů cítit blízkost Pána Ježíše a vidět, že On odmění, vezmeme-li na sebe nějakou malou oběť pro Jeho jméno.

„Kde mysl Bohu oddaná
cos věnovat chce pro Pána,
On darů těch si posvěť
a nové dává k oběti.“

**„Od Tebe jest zajisté všechno,
a z ruky Tvé dali jsme Tobě.“**
(1. Paralipomenon 29,14)

Ztracený klíček

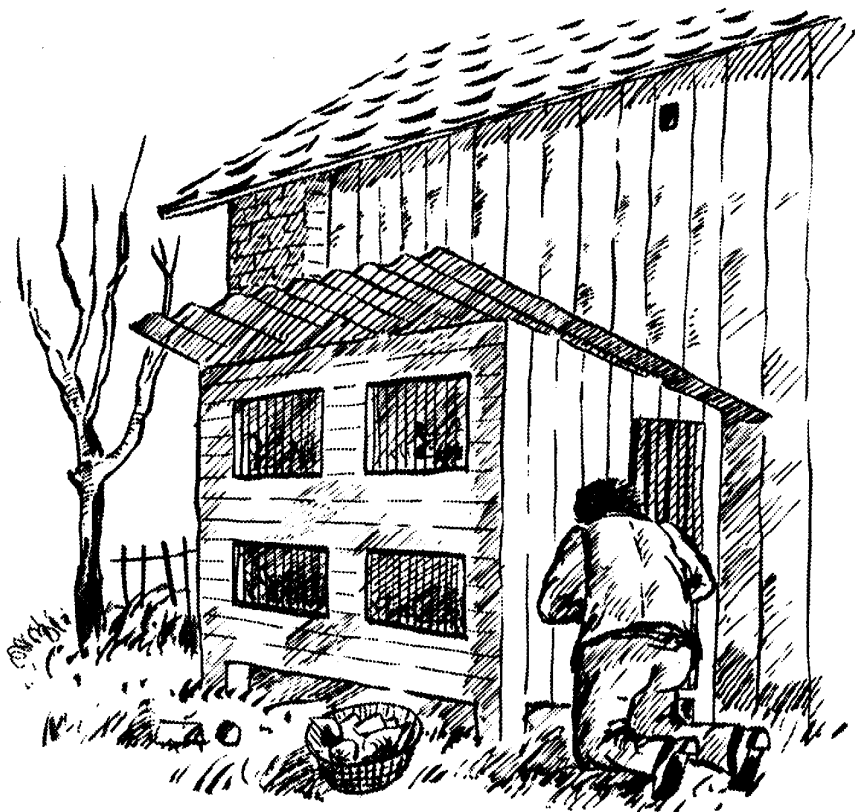
„Stane se, že... ještě mluvíti budou, a Já vyslyším.“ (Izaiáš 65,24)

Poslední paprsky slunce mizely za vrcholky hor. Zdálo se, jako by noc vystupovala ze země. Brzo zahalí svým závojem celé údolí. Bylo načase přinést krmení králíkům. Však už netrpělivě čekají na své večerní jídlo. Dnes připadla tato práce na Jindru. Ponese jim mísu plnou slupek z jablek a odpadu ze zeleniny. – V několika vteřinách seběhl po schodech do zahrady a už pospíchá přes louku za domem. Králíci měli svůj domek vedle velké stodoly. Již zdaleka pozdravovali skákáním a dupáním svého malého pána, který jim konečně nesl krmení.

Ale jaké překvapení! Kde jen může být maličký klíček ke dvířkům? Na obvyklém místě není, ani v Jindrově kapse. Možná že příčinou zmizení byl nedostatek pořádkumilovnosti našeho malého přítele. Jenže teď nebyl čas na nějaké dlouhé přemýšlení nebo bédování.

Králíci mají hlad a venku se stmívá víc a víc. Za několik minut už bude tma a Jindra nemá ani nejmenší naději, že klíček zase najde. Napíná oči, seč může, ale klíček nikde! – Co dělat? Chudáci králíci – a chudák Jindra!

Ale také Bůh myslí na malé králíky, jako pamatuje i na ptactvo pod oblohou. S láskyplnou péčí viděl také malého chlapce, který byl v neshodách. Ale Jindra věděl, že k tomuto Bohu se můžeme modlit, a ne zbytečně, vždyť již tolikrát vyslyšel jeho modlitby! A tak to ihned udělal. Pozorně napjal sluch, zda poblíž není někdo, kdo by ho mohl

... potom poklekl a začal se modlit.

vyrušit, potom poklekl a začal se modlit. Jenže pocítil nějakou bolest v levém koleně a musel povstat. Bezděky sáhl rukou na to bolící místo a dotkl se něčeho malého, co tam bylo jako přilepené. Byl to onen malý klíček!

Tentokrát došlo k vyslyšení neobyčejně rychle. Ještě než Jindra dokončil svou modlitbu, Bůh již odpověděl a vyslyšel ho, když vlastně ještě mluvil. Četl v srdci toho desetiletého a vedl jeho koleno přímo k tomu klíčku. Jindra tedy na stejném místě znovu poklekl a děkoval svému neviditelnému Pánu.

Tento příběh se stal přesně tak, jak vám ho vyprávíme. Má povzbudit *všechny děti*, aby se obracely na Boha, který vyslýchá modlitby.

Milí mladí přátelé, Bůh vás má rád. Ukázal nám Svou velikou lásku, když Pán Ježíš zemřel na golgotském kříži, aby učinil smíření za naše hříchy. Obráťte se k Němu jednoduše a s plnou důvěrou. On i vám chce odpustit všechny vaše hříchy, když Mu je vyznáte. A pak budete v životě na každý den ve všech věcech okoušet Jeho lásku.

Stříhání vlasů

Čtyřletému Emilovi bylo stříhání vlasů velice nemilou a nepříjemnou věcí. Dlouho sedět a nehýbat se ani nevtřtět se mu rozhodně nelíbilo. A to ještě měl obrovskou výhodu, protože vlasy mu stříhala jeho maminka.

Dnes už měl Emil vlasy zase tak dlouhé, že musely být zkráceny. Tentokrát se zdálo, že s jeho klidným seděním to je lepší. Malý mužiček seděl na vysoké židli docela klidně. Tatínek ovšem musel pomáhat a chránit Emilovy oči před padajícími vlasy.

Pojednou se ten malý klučina ohlásil a otázal se: „Mami, a proč ty si nestříháš vlasy?“

Maminka se na svého chlapce přívětivě podívala a řekla:

„Protože Pán Ježíš si to nepřeje!“

Malý tazatel se už více neptal. Zdálo se, že odpověď mu stačí.

A myslíte si, milé dívky, že Pánu Ježíši to nepůsobí radost, když se z lásky k Němu řídíte Jeho Slovem? Přečtěte si to v 11. kapitole 1. Epištoly Korintským.

Živé semeno

Pan profesor nám v hodině biologie ukázal několik malých hnědých semínek.

„Znám úplně přesně složení každého semene,“ řekl. „Skládá se z uh-

líku, vodíku a dusíku. Mohl bych uměle připravit semeno, které by obsahovalo naprosto stejné podíly oněch prvků. Ale kdybych *taková* zrnka zasel, nic by z toho nebylo; prvky, z nichž by se skládala, by pouze přešly do hlíny. Když ale zaseji ta zrnka, *kteřá stvořil Bůh*, vyrostou z nich stonky, které pak ponosou plody, protože je v nich tajuplný princip, kterému říkáme ‚princip života‘.“

Potom vzal do ruky Bibli, která ležela na psacím stole, a pokračoval:

„Tato Bible vypadá stejně jako jiné knihy a jsou i takové knihy, které jsou stejně staré jako tato. Avšak jenom Bible je *živé a zůstávající Boží slovo* – a *neporušitelné semeno, které v nás může způsobit nový život*. Nemůžeme pochopit její úžasnou moc, ale toto Boží símě, zaseté do „dobré půdy“, vždy podá důkaz o tom, že v sobě chová ‚princip života‘. Působí, že přejdeme ze smrti do života, ze tmy k světlu.“

„Živé jest zajisté slovo Boží a působivé.“

(Ep. Židům 4,12)

Pravá krása

Jako je mezi květinami tak obrovská pestrost a rozmanitost tvarů, barev a vůní a každá kytička se rozvíjí k radosti Boží i k radosti člověka, i mezi Božími dětmi je ne jeden rozdíl: jedni jsou mladí, jiní zase staří, jedni jsou bohatí, druzí chudí a jedni (podle *našeho* úsudku) hezcí a jiní oškliví. Ale možná, že ti naposled jmenovaní jsou Bohu mnohem vzácnější a důležitější, protože jsou třeba věrní a pilně a horlivě chtějí dělat, co jim říká Boží Slovo.

Znala jsem jednu dívku, která jako dítě nebyla zvlášť hezká a spolužačky se jí proto často posmívaly a dokonce ji urážely. Z této dívky pak vyrostla zdatná žena, která byla příčinou mnohého požehnání, a již všude projevovali velkou vděčnost a úctu. Sama vypráví ze svého mládí toto:

„Jednoho dne mne naše stará učitelka francouzštiny našla, jak usedavě pláču. Byla to velmi moudrá a rozšafná paní. Zeptala se mne, proč tolik pláču. „Když jsem tak ošklivá,“ vzlykala jsem. Ona mi na to

„Když jsem tak ošklivá,“ vzlykala jsem.

nic nenamítla, jen se snažila všelijak mne těšit a uklidnit. Nakonec mne vzala do svého pokoje.

A když jsem se trochu utišila, přistoupila ke mně a podala mi ošklivou hlízu obalenou hlínou.

„Mám tu pro tebe malý dárek. Tahle hlíza je tmavá – jako ty. Nevypadá hezky. Je ošklivá – ano, tak jsi to řekla, že? Nuže dobrá, budeme jí říkat ošklivá. Ona bude představovat tebe. A teď si ji zasadíš a určitou dobu ji budeš pěstovat. Starej se o to, aby jí nikdy nechyběla voda! Za několik týdnů se na ni znovu podíváme.“

Zasadila jsem tu hlízu do květináče, pravidelně jsem ji zalévala a velice pozorně jsem čekala, co se s ní stane. Nakonec se ukázaly zelené listy a pak poupě. A potom v krátké době se přede mnou rozvinula zlatá japonská lilie – první, kterou jsem v životě vůbec viděla. Byla jsem uchválena a sotva jsem dokázala odtrhnout od ní své oči – tak úžasné byla krásná! Paní učitelka se radovala se mnou.

„Nu, tak se podívej,“ řekla významně, „kdo by si byl pomyslnil, že v té malé, ošklivé hlíze je uzavřeno tolik krásy a vůně!“

Tenkrát jsem já, ubohé malé děvče, poprvé ve svém životě vytušila, že třebaže mám nehezky obličej, mohla bych se stát opravdu krásnou. Mohla bych se na zemi uplatnit a být užitečnou. *Pravá* krása je *krása srdce* a *duše* a být krásný pro Boha znamená: Znáť Ho... a s úctou a bázní Mu zbožně a věrně sloužit.“

***„Půvab je klam a krása marnost; žena,
která se bojí Hospodina, ta chválena bude.“***

(Příslaví 31,30 - př.)

„Bůh chce, aby všichni lidé spaseni byli.“

(skutečný příběh)

„Narodil jsem se posledního dne v březnu 1860. Můj tatínek, Kornel Smith, a maminka, Marie Welshová, byli Cikáni, a tak jsem se narodil v jednom cikánském stanu v Anglii.

Byl jsem v rodině čtvrtým dítětem – dvě děvčata a jeden chlapec byli starší než já a dvě mladší sestry se narodily po mně. Tatínek na nás vydělával pletením košíků a vyplétáním nábytku. Vyráběl také žehličky a různé předměty z plechu. Prodej jeho výrobků měla na starosti maminka.

Nikdo mne nevychovával, školní vyučování jsem nepoznal a z kultury „gadžů“ (tak Cikáni nazývali ostatní lidi, kteří k nim nepatřili), jsem se ničemu nenaučil. Rostl jsem tedy nespoutaně a radoval jsem se ze svého mladého života asi jako svobodní ptáci v povětří nebo jako jehňátka na pastvě. Držet mne v zajetí by asi bylo stejně namáhavé jako chytat divoké králíky.

Jak nám zemřela maminka

Byli jsme tenkrát právě na území hrabství Herfordshire, když se náhle má nejstarší sestra roznemohla. Tatínek pospíchal s naším vozem do nejbližšího města, aby pro nemocné dítě vyhledal lékařskou pomoc. Vzpomínám si na to ještě, jako by to bylo včera, jak jsme s vozem zastavili před domem lékaře. Tatínek pak řekl panu doktorovi, že jeho dítě je nemocné a ten hodný pán vystoupil po strmých schodech u vozu a zavolal k sobě mou sestru.

„Vaše dítě má černé neštovice. Musíte co nejrychleji odjet z města,“ řekl tatínkovi, když prohlédl nemocnou. Poslal nás na jedno místo, které bylo vzdáleno asi 25 minut od města. V zatáčce cesty tam na jedné straně rostl velký hloh a na druhé straně byl malý les. Na tomto chráněném místě nám tatínek postavil stan. Tam nechal maminku a nás čtyři děti a poodjel s vozem o něco dále dolů k vápencovému lomu. Mohl z toho místa dobře vidět na stan a slyšet každé naše zavolání. Z vozu se nyní stala ošetřovna a z tatínka ošetřovatel. Když nás lékař po několika dnech navštívil, zdálo se mu, jako by i můj bratr Ezechiel dostal černé neštovice. Ihned ho tedy poslal do vozu a tatínek se nyní musel starat o dva pacienty.

Chudák maminka! Přes den běhala sem a tam a utrápený tatínek slyšel, jak běduje: „Ach, mé děti zemřou a já k nim ani nesmím jít!“ Potom šla do města nakoupit potraviny, a když měla uvařeno, odnesla jídlo na půl cesty k vozu, kde je postavila na zem a čekala, až přišel tatínek. Vždy na něho volala anebo mávala šátkem, aby přišel.

Často se stávalo, že hned nepřišel, protože měl mnoho práce s nemocnými. A tak mísy bývaly někdy zasněžené, když je tam maminka musila nechat déle stát. Bylo to totiž v březnu a bylo velmi chladno.

... odnesla jídlo na půl cesty k vozu ...

Často padal hustě sníh. Myslím si, že maminka v úzkosti a starosti o nemocné a z opravdové lásky k nim přinášela jídlo stále blíž k vozu. Jednou se dostala až k vozu s nemocnými a také onemocněla. Přišel lékař a potvrdil, že i maminka dostala černé neštovice.

To tatínka velmi zarmoutilo. Vyplnila se jeho zlá předtucha. Předtím ještě doufal, že se mu podaří ochránit maminku před tou nemocí. Vždyť ji měl tolik rád. Byla to manželka jeho mládí, matka jeho dětí. Oba byli ještě velice mladí, když měli svatbu, bylo jim sotva dvacet let. Oni byli mladí i teď ještě, když na ně přišla tato doba veliké zkoušky. Tatínek by byl raději zemřel namísto maminky, aby ji zachránil. Statečně zápasil se všemi těžkostmi, ochotně a rád dělal všechnu práci, s láskou a obětavě se staral o obě nejstarší děti. Plné čtyři týdny byl u nich dnem i nocí – stále oblečen a připraven, jen aby naši maminku zachránil před tou zlou nemocí, která však nyní zachvátila i ji.

Když viděl, že všechna naděje zmizela a že další odloučení je už zbytečné, přijel zase s vozem ke stanu. Nyní tu ležela na smrt nemocná maminka, obě mé sestry a bratr. V těch dnech se nám ještě narodilo miminko.

Maminka věděla, že asi zemře. Vztahovali jsme k ní s bolestí ruce, abychom ji zadrželi pro sebe, ale naše ruce nebyly dost silné. Jiné, věčné, všemohoucí ruce ji chtěly vzít. Také tatínek věděl, že maminka nás nyní opustí. Když tak seděl vedle ní, zeptal se jí, zda myslí na Boha. – Ubozí Cikáni toho vědí o Bohu málo, ale přesto věří, že Bůh je, a myslí si, že je dobrý a milosrdný. Maminka odpověděla na tatínkovu otázku přikývnutím.

„Ach, zkus aspoň se modlit, milá ženo!“

„Jak ráda bych se modlila, ale když se o to pokusím, je mi, jako by se nějaká černá ruka postavila přede mne a ukazovala mi všechno špatné, co jsem dělala. Slyším, jak někdo šeptá: ‚Pro tebe už není možná žádná milost.‘“

Ale tatínek pevně věřil, že Bůh jí všechno odpustí, a vyprávěl jí o Kristu. Říkal jí, že se musí dívat vzhůru k Němu – že On zemřel za hříšníky a chce být i jejím Spasitelem. Tatínek byl totiž před mnoha lety kvůli falešnému obvinění tři měsíce ve vězení a tam slyšel vyprávět o Ježíši, Spasiteli hříšníků. Tak se nyní pokoušel říkat mamince, co tam tehdy slyšel. Když jí pověděl všechno, co věděl z evangelia, objala ho a políbila. Tatínek nato vyšel ven a musel plakat. Když se pak zase vrátil k těžce nemocné mamince, ta klidně a tiše ležela a řekla mu s přívětivým pohledem: „Slib mi jedno, milý muži: že budeš dětem dobrým otcem!“ Srdečně a rád jí to slíbil. V těchto posledních chvílích by jí byl slíbil všechno. A musel po druhé opustit vůz, aby se mohl vyplakat. Když byl venku, slyšel pojednou, jak maminka zpívá:

„Já Otce mám v té přenádherné zemi,
a Spasitel mi dí: Jen ke mně pojd'.
Neboj se, pojd', a se vším jen svěř se mi!...“

„Ale, milá Polly, kdepak ses naučila tu píseň?“ otázal se, když se zase

vrátil.

„Naučila jsem se ji, když jsem ještě byla malá. Kdysi, bylo to v neděli,“ řekla dále, „náš tatínek postavil svůj stan na jedné obecní pastvině. Tam jsem uviděla děti, jak jdou do kostela. Běžela jsem za nimi a slyšela jsem tam zpívat tu píseň.“

Bylo tomu už dvacet let, co ji maminka slyšela, a třebaže už na ni od té doby nikdy nemyslila, přesto se jí právě nyní, kdy celou duší tolik toužila po Bohu a po spasení, znovu vynořila v paměti. Nemohla si sama číst Bibli a nikdo jí také nic neřekl o Bohu a o Jeho Synu. V hodině smrti jí ale ta píseň přišla na mysl a stále si ji zpívala pro sebe.

„Teď už se nebojím zemřít,“ řekla pak tatínkovi, „vím, že všechno je v pořádku. Jsem též pevně přesvědčena, že Bůh se o mé děti postará.“

Tatínek od ní ani ve dne ani v noci neodcházel – věděl, že se blíží její smrt. K ránu ještě viděl, že se modlí, protože její rty se pohybovaly.

Já na to pondělní ráno nikdy nezapomenu. Byl jsem tenkrát ještě malý chlapec, ale stále ještě mám všechno před očima: stan i vůz na osamělé cestě, venku ohniště a nad ním zavěšený kotel, jak jsme to vždycky dělali. Vedle stálo vědro s vodou. Prádlo, které tatínek vypral, se sušilo kolem na křoví. Dokonce ještě vidím, jak se stromy kývaly sem a tam. Chci-li si však v paměti vybavit přesnou podobu maminky, nedaří se mi to již.

Ta její milá tvář, s níž se skláněla nad mou kolébkou a zpívala mi ukořelbavky, mi byla mnohem dražší než vše ostatní v Božím stvoření.

Šel jsem onoho nezapomenutelného jitra cestou dolů a držel jsem za ruku malou sestru Tilly. Byli jsme malí, nerozluční přátelé. K tatínkovi jsme nemohli jít – chtěl být se svou bolestí úplně sám – a všichni ostatní byli nemocní. Již vícekrát jsme takto odešli. Ale jak jsme tak šli, slyšel jsem pojednou zavolání: „Rodneyi!“ Rychle jsem běžel zpátky, abych viděl, proč mne volají, a tu jsem spatřil svou sestru Emilku. Vstala z postýlky a šla ke mně: „Rodneyi, maminka zemřela!“ volala na mě.

Vzpomínám si ještě, jak jsem padl tváří na zem, jako by mi někdo podřtal nohy, a propukl jsem v usedavý pláč. „Teď už nikdy nebudu jako

druzí chlapci, protože nemám maminku!“ vzlykal jsem. Tohoto pocitu jsem se pak už nikdy nezbavil. I nyní ještě, když už jsem dávno muž, přicházejí okamžiky, kdy se ve mně probouzí stesk po mamince.

Po smrti naší maminky dolehl na celé tábořiště velký smutek. Nadešel den pohřbu. Maminka měla být pohřbena v noci. Vždyť jsme byli „jen Cikáni“ a anglické úřady nedovolily, aby se pohřeb konal ve dne. Rakev byla odpoledne postavena před náš vůz na dvě stoličky a my jsme jen čekali, až se setmí. Tatínek se snažil udělat vše, jak jen mohl nejlépe, a tak odnosil všechno naše zařízení do stanu. Zatímco jsme tu tak seděli, tatínek a jeho pět dětí, vzplál pojednou v našem stanu z nevysvětlených příčin oheň. Všechno naše zařízení shořelo. Jiskry létaly kolem nás a kolem rakve a my jsme se báli, že i rakev každou chvíli vzplane ohněm. V smrtelné úzkosti jsme se tulili jeden k druhému. „Maminka shoří!“ naříkali jsme. Tatínek ležel na zemi a plakal jako malé dítě. Plameny se šířily s takovou rychlostí, že na hašení ohně nebylo ani pomyslení. Nelze popsat náš strach a úzkost. Všichni jsme viděli ten hrozný oheň, který jsme nemohli uhasit. A divné bylo jen to, že ty velké jiskry, které létaly kolem maminičky rakve, ji opravdu nezapálily.

Když se mezitím úplně setmělo, přijel vůz starého pachtýře. Rakev byla naložena a otec šel za vozem jako jediný truchlící, s lampou v ruce. Hodiny na věži právě odbíjely 11 hodin. Na hřbitově v Baldocku je místo posledního odpočinku maminky. Bylo už dlouho po půlnoci, když se tatínek vrátil. Nevěděl zármutkem, co dělat dříve, a za vozem znovu padl na zem a velice plakal. Sliboval Bohu, že bude dětem dobrým, věrným otcem, a svůj slib svým milým skutečně věrně splnil. Za dva týdny zemřelo také sotva narozené děťátko a bylo pohřbeno vedle maminky.

Museli jsme pak ještě několik týdnů zůstat na oné osamělé cestě, dokud nás náš lékař nezprostil karantény. Teprve pak jsme se konečně mohli vzdálit z toho místa, kde jsme prožili tolik bolesti.

Co Bůh způsobil v srdci maminky

Jak dojemná byla péče tatínka, aby – pokud mu to bylo v jeho malé známosti možné – ukázal mamince cestu k spasení. Vidím ve všem tom ruku Pána Ježíše. Také v tom, když se před mnoha lety jako mladík dostal neprávem do vězení. Slyšel tam od jednoho křesťana evangelium, kde Pán Ježíš říká: **„Já jsem ten dobrý pastýř, a znám své a znají mne mé.“** (Evangelium Jana 10. kapitola, 14. verš). Byl tím tehdy velice pohnut a prosil Boha, aby ho zachránil. Kdyby se byl našel někdo, kdo by mu dále ukázal na cestu k spasení, jistě by již tenkrát našel jistotu spasení a pokoj.

Také to byla milost, že maminka si mohla vzpomenout – třebaže až těsně před smrtí – na důležitá slova písně, kterou slyšela v dětství. Vždyť jinak strávila svůj život v náboženské temnotě. Ale vlastně už tenkrát padl do její duše paprsek pravého světla. Neboť nikdy do našeho stanu nevstoupil nějaký kazatel, misionář nebo evangelista. Ta píseň, kterou maminka slyšela v dětství, se jí stala příčkou na žebříku, na niž mohla vystoupit ven z nevědomosti a pověry k světlu života a směrem k příbytkům v Otcovském domě v nebi.

Poprvé u maminičina hrobu

Jednoho dne jsme navštívili na hřbitově její hrob. Nikdy na tu cestu nezapomenu. Byli jsme totiž s naším stanem právě blízko hřbitova jen asi půl hodiny cesty pěšky tam. Sestřička Tilly a já – tenkrát jsme ještě byli velice malí – jsme si určili den, kdy se vydáme hledat maminičin hrob. Když jsme nakonec našli hřbitov, ukázali nám ten hrob lidé, kteří bydlili poblíž. My jsme tam s Tilly dlouho stáli a plakali. Našli jsme venku trsy fialek a petrklíčů a osázeli jsme jimi hrob.

Nemohli jsme se od toho místa odtrhnout a bylo už pozdě odpoledne, když jsme se konečně vydali na zpáteční cestu. U hřbitovní brány jsme se ještě jednou ohlédli a podívali se na to milé místo. „Tilly,“ zvolal jsem, „víš, co bych rád věděl? Zda bychom nemohli pro maminku něco udělat?“ A tu mne napadla myšlenka: „Vždyť přece máš tu velkou jehlici s krásnou hlavičkou!“ Dostal jsem ji jednou darem a byl to můj jediný a největší poklad. Doběhnout k hrobu bylo dílo okamžiku,

a tak jsem tam tu krásnou jehlici zabodl co nejvíce do hlíny a pak jsem odešel.

Tatínek měl o nás velkou starost, protože jsme mu o našem úmyslu nic neřekli. Ale když jsme mu doma pověděli, kde jsme byli, otočil se a jen plakal.

Jak tatínek a jeho bratři našli pokoj s Bohem

Tatínkova nevázaná povaha byla zlomena. Smrt maminky způsobila u něho určitý obrat. Věrně plnil, co jí slíbil. Pil málo, nenadával už a byl svým dětem opravdu dobrým otcem. Ale jeho duše prahla po něčem, ani nevěděl, co to je. Zmocnila se ho určitá nespokojenost, která nemohla být ničím utišena a uspokojena. A to ho trápilo. Ale dal se znovu do navyklého cikánského života. K tomu především patřilo hrát v hostincích na housle. Já jsem přitom tančil a pak vybíral peníze. Když si na to vzpomenu, musím obdivovat Boží milost, která mne tenkrát provázela a chránila. Zavřela mi uši před hrubými vtipy a ošklivými slovy, která se tam mluvila, ale jimž jsem nerozuměl.

Ale Bůh působil dále zvláštním způsobem na srdci tatínka, který byl stále nespokojenější se svým způsobem života. Třebaže bojoval proti hříchu, často do něj vždy znovu upadal.

Jednou ráno, když jsme udělali malou zastávku a on seděl na schodech svého vozu a jistě mnoho vzpomínal na naši maminku, spatřil přijíždět dva cikánské vozy. Když byly blíže, zjistil, že to jsou vozy jeho dvou bratrů.

Samozřejmě zastavili a tatínek jim vyprávěl, jak ztratil svou ženu. Ale řekl jim toho ještě více, a zvláště toto: „Milí bratři, mě něco tíží na srdci, co mi musí být vzato, protože jinak bych musel zemřít.“

Jeho bratři odpověděli:

„Kornele, my u sebe pozorujeme totéž a už několik týdnů o tom společně hovoříme.“

Jenže žádný z těch mužů nedovedl číst a tak neznali Boží Slovo. Ale Pán Ježíš, který v nich začal Své dílo, chtěl v něm také pokračovat. Přivedl je pod zvuk evangelia a do styku s lidmi, kteří jim mohli ukázat

„Milí bratři, mě něco tíží na srdci...“

cestu spasení. Nakonec, po mnohém boji, poznali Pána Ježíše jako Přítele hříšníků. Potom už chtěli svůj život oddat jen Jemu, což i udělali; neboť všichni tři nejen uvěřili v obětní smrt Krista a dosáhli odpuštění hříchů a pokoje s Bohem, nýbrž stali se, každý zvláštním způsobem, i evangelisty.

Jak já jsem našel pokoj s Bohem

Postupně se pak k Bohu obrátily obě mé sestry Emilie a Lorinie a též můj bratr Ezechiel. Nyní byla řada na mně, a já jsem to také skutečně chtěl. Slyšel jsem tatínka, jak často nahlas prosí Boha: „Pane, zachraň mého Rodneye.“ Tenkrát jsme žili ve velice chudých poměrech.

Jednou v zimě, když jsme právě byli v Cambridgi, jsme byli ve velké nouzi. Tatínek seděl ve voze a smutně se díval před sebe. Tu k němu přistoupil pokušitel – ďábel. Na stěně visely housle. Tatínek je dobře viděl a napadlo ho: „Kdybych tak ty housle vzal a šel s nimi zahrát lidem do nejbližšího hostince, měl bych brzo dost peněz pro děti i pro sebe.“ Jenže pokušení bylo s milostí Páně překonáno. Tatínek poklekl

a začal se modlit. Děkoval Bohu za všechnu Jeho dobrotivost a lásku, a když povstal, řekl nám dětem: „Víte, co? Zazpíváme si jednu píseň!“ V té písni se opakovalo:

„Důvěřuj se v Pána, ó duše má,
z večera i z rána, On ti pomáhá!...“

Ještě jsme zpívali, když tu někdo bušil na dveře vozu.

„Kdo je tam?“ zavolal otec.

Venku stál starý městský evangelista z Cambridge.

„To jsem já“ volal. „Bůh je dobrotivý, vidíte? Přišel jsem vám jenom vyřídit, jak vám Pán pomohl. V městě na tom a tom místě je pro tebe a tvé bratry připraveno všechno, co potřebujete; tak si to jen odvezte!“

A tak jsme musili vzít káru, abychom všechny ty naše nové poklady dopravili domů. Ani otec, ani strýčkové se nikdy nedověděli, komu mají poděkovat za tak veliký dar, ale i tu se ukázalo, jak pravdivé je Boží slovo, když říká: „**On (Pán) neodepře ničeho dobrého těm, kteří chodí v upřímnosti**“ (Žalm 84,12).

I když jsem tenkrát ještě byl divokým hochem, ve svém srdci už jsem věděl, jak bych měl žít, aby se to Bohu líbilo. Měl jsem dost příležitostí pozorovat na svém milém tatínkovi i u obou sester a u bratra, jak v nich působí nový život, který obdrželi. Ano, dobře jsem si povšiml veliké změny, která nyní nastala v našem cikánském stanu, a v mém srdci se probudila touha, abych i já prožil tu úžasnou věc jako můj tatínek.

Nikdy nezapomenu, co jsem cítil, když mi vyprávěli o Bunyanovi. Slyšel jsem, že byl kotlářem. Poznal, že je ztracený hříšník a obrátil se k Bohu. Byl pak pro svůj bohabojný život uznáván a vážen. Navštívili jsme onu vesnici, kde se Bunyan narodil i dům, kde kdysi bydlil. Byl jsem nesmírně smutný a byl bych rád našel stejného Ježíše Krista, kterému Bunyan sloužil. Jednou večer jsem seděl nedaleko našeho vozu na otesaném kmenu. Odešel jsem tam proto, abych mohl lépe

přemýšlet, protože jsem byl přesvědčen o své naprosté hříšnosti. Sám jsem si položil otázku: „Rodneyi, ty chceš stále žít jako cikán a zemřít bez naděje anebo se chceš stát křesťanem a mít před sebou naprosto jasný životní cíl?“

Potom jsem pokračoval a zděšen vlastním hlasem jsem na svou otázku odpověděl: „Chci se s Boží pomocí stát křesťanem.“ Tedy jsem se vlastně rozhodl. Ale vzdor tomu jsem ještě ve svém nitru neměl klid.

Po několika dnech jsem jednou večer chodil ulicemi Cambridge a šel jsem kolem malého kostelíka, kde právě někdo mluvil. Zastavil jsem se a poslouchal, ale kupodivu nezapamatoval jsem si ani jedno slovo z toho, co jsem slyšel. Po tom proslovu následovala modlitební chvíle. Ti, kteří toužili po spasení, byli požádáni, aby šli dopředu. Sotvaže jsem poklekl, přistoupil ke mně jeden starý muž. Měl bílé vlasy a díval se na mě tak přívětivě a modlil se se mnou a za mne. Nevěděl jsem, kdo to byl. Objal mne a řekl:

„Musíš pevně věřit, že Ježíš tě vykoupil, protože těm, kteří Ho přijali, dal právo být Božími dětmi.“

„Ach,“ řekl jsem tomu milému starému muži, „já si nemohu věřit, protože kdo jsem? A nemohu věřit ani tomu, co mám, protože nemám nic; a nemohu věřit ani tomu, co vím, protože nevím nic, a pokud vím, moji přátelé jsou na tom stejně jako já.“

A tak jsem se téhož večera s jednoduchou důvěrou předal Pánu Ježíši. Věděl jsem, že za mne zemřel a že mne může spasit a že učiní, co řekl ve Svém Slově. Nyní jsem měl i já ve svém srdci klid a jistotu. Šel jsem domů a vyprávěl jsem tatínkovi, že jeho modlitby byly vyslyšeny. Rádostí plakal.

„Ale, chlapče, jak to víš, že jsi obrácen?“ zeptal se mne.

To byla velice těžká otázka pro někoho, kdo se právě obrátil. Sotva jsem věděl, co odpovědět, ale položil jsem si ruku na srdce a řekl jsem mu:

„Víš, tatínku, *tady* mne to hřeje.“

Jak dobře si ještě vzpomínám na ten večer. Bylo to 17. listopadu 1876. Příštího dne ráno jsem musel jako vždy prodávat naše zboží. Ale nemohl jsem odolat vnitřnímu tlaku a šel jsem se ještě jednou podívat na ono místo, kde jsem večer předtím klečel. Pak jsem chtěl začít každodenní práci. Ale jak jsem tam tak stál, zaslechl jsem za sebou něčí kroky, a když jsem se ohlédl, spatřil jsem toho milého starého muže, který se večer předtím se mnou modlil. S velkým zármutkem jsem si myslel, že nyní, když mne tu uvidí se všemi těmi našimi věcmi na zádech, se asi na mne, chudého cikánského kluka, bude dívat spatra. Ale mýlil jsem se.

Jak se na mne podíval, znovu mne poznal, uchopil mě za obě ruce a znovu si mě prohlížel, jako by chtěl proniknout až do nejhlubších zákoutí mého srdce.

„Nechť ti Pán žehná a ochraňuje tě, chlapče!“ řekl pak s hlubokým pohnutím.

Jak rád bych mu byl poděkoval, ale slova mi uvázla v hrdle a jen slzy, které mi vyhrkly z očí, mu musely říci, co jazyk nebyl schopen vyslovit. Skrze toho milého muže, kterého už jsem pak nikdy nespatriil, jsem nabyl v srdci přesvědčení, že mimo náš stan je přece někdo, kdo si cení duše cikánského chlapce. Jeho přívětivost na mne zapůsobila víc než tisíc kázání a nemohu ani povědět, jaký vliv měla na celý můj další život.

Jak jsem začal zvěstovat evangelium

Po svém obrácení jsem viděl všechno kolem sebe úplně jinak, v novém světle a také jsem tomu jinak rozuměl a jinak to chápal než předtím. Naučil jsem se už slabikovat, ale viděl jsem, že se ještě musím naučit opravdu číst. Našel jsem si nějaký skrytý kout, kde jsem pak mohl pokračovat ve svém studiu. Jak často jsem nad svou Biblií plakal, a mou touhou bylo vědět všechno, co je v ní napsáno. První knihy, které jsem mohl nazvat svým majetkem, byly: Bible, anglický slovník a biblický slovník. Tyto tři pro mne tolik důležité knihy jsem často nosil s sebou. Přitom jsem musel každý den chodit po domech s nabízeným zbožím, ale i tak jsem často mluvil o Ježíši anebo někdy jsem i zaspíval

... lidé se začali zastavovat a shromažďovat se kolem mne ...

nějakou píseň a vyprávěl svůj příběh. Bylo to velmi krásné, co vše jsem tenkrát prožíval. A někdy jsem i v kuchyních nebo v komorách domů, kde jsem nabízel své zboží, mohl mít malý evangelizační proslov.

Blížily se mé sedmnácté narozeniny a v mém nitru stále více sílila touha zvěstovat Boží slovo. Jednoho dne, bylo to ráno, jsem se pevně rozhodl, že v té věci něco udělám. Oblékl jsem si nejlepší nedělní šaty a postavil jsem se na jednom místě, kudy muselo projít více lidí.

Nejprve jsem začal zpívat, pak jsem se modlil a pak jsem ještě zazpíval jednu píseň. Ponenáhlu se někteří lidé začali zastavovat a shromažďovat se kolem mne, zvědaví, co se asi bude dít. Vyprávěl jsem jim, že jsem našel Spasitele, že miluji Pána Ježíše a že je mým největším přáním, aby Ho také všichni lidé měli rádi. Lidé poslouchali a někomu stékaly po tvářích i slzy. Když jsem to všechno pověděl, nevěděl jsem, co říci dále a jak zakončit. Byl bych rád udělal nějaký pěkný závěr, ale jak? Co bych měl říci? A tak jsem posluchačům řekl, že příště jim to povím ještě lépe a šel jsem zpátky do svého vozu, málo spokojen se

sebou a ještě méně se raduje z prvního většího vydání svědectví.

Ale na jednu událost nesmím zapomenout. Bylo to při skonu mé tety v otcově voze, kde jsem právě byl. Vzala mi hlavu do svých vyhublých rukou, tak laskavě se na mne dívala a řekla mi, slzíc: „Milý Rodneyi, až budeš velký, pověz také ve světě lidem, že jedna chudá Cikánka skrze lásku Ježíše mohla odejít z cikánského vozu do slavného nebe.“

Když jsem pak nabyl dostatečného poučení, začal jsem mezi lidmi zvěstovat Boží slovo jako „obrácený Cikán Smith“. I když to pro mne bylo těžké mluvit před více posluchači – pro mne, který jsem vlastně ani neuměl pořádně číst, takže jsem někdy nejobtížnější slova jednoduše přeskočil, s pomocí Páně to přece šlo. Byla to jenom Jeho milost, že mne nechal pracovat jako služebníka ve Svém díle.

Mohl jsem ve svém životě prožít slavné a úžasné věci. Vstoupil jsem jako host do mnoha domů a mohl jsem velkému počtu lidí zvěstovat evangelium. Mohl jsem posloužit i dvěma americkým presidentům a vyměnit si dopisy s jednou královnou a s knížaty. Ale co je mi v mém domě nejmilejší, jsou dva obrazy, které zdobí stěny mé ložnice. Na jednom je vyobrazen vůz, v němž zemřela moje maminka a na druhém je skupina Cikánů; a já nemohu usnout dříve, dokud se na ty obrazy nepodívám a neřeknu si sám sobě: Rodneyi, tam bys byl ještě i teď, kdyby tě Boží milost nezachránila a nespasila. Budiž navěky chvála jménu Pána Ježíše!“

Dva přátelé čekají

„Nechtěl bys také přijmout Pána Ježíše?“ zeptal jsem se po evangelizaci jednoho mladíka.

„Nyní nemohu,“ odpověděl, „venku mne čeká jeden přítel.“

„Ale tady *uvnitř* na tebe také čeká jeden přítel, a to už dlouho,“ odpověděl jsem. „Ty bys nerad zklamal svého přítele, který stojí venku. Ale na tom ti nezáleží, že necháš dále čekat Pána Ježíše, toho tak láskyplného a věrného Přítele?“

Onen mladík se ještě téhož večera rozhodl pro toho nejlepšího přítele. Přišel se svými hříchy k Pánu Ježíši, příteli hříšníků, a obdržel od Něho odpuštění a věčný život.

Milý čtenáři, tentýž Přítel stále ještě čeká i *na tebe*, jestliže jsi k Němu dosud nepřišel.

Venku čeká svět se svými „radostmi“. Slibuje ti trvalé přátelství, ale nedodrží své sliby. **„Přátelství světa jest nepřátelství proti Bohu.“** (Epištola Jakuba 4,4). Svět nemůže tvé srdce učinit opravdu šťastným a nakonec tě zanechá v beznaději a ve velikém zoufalství. Uposlechně-li hlasu tohoto falešného přítele, nikdy nepoznáš pravou radost, kterou lze nalézt jenom v Pánu Ježíši. A nebe ti zůstane navěky zavřené. Obráť se tedy ještě dnes k tomu pravému Příteli, **„který miluje v každém času,“** a **„který přilne více než bratr“** (Přísloví 17,17 a 18,24). Z lásky k nám dal na golgotském kříži Svůj drahocenný život a Svou krev smíření.

„Většího milování žádný nemá, než aby duši svou položil za přátele své.“ (Evangelium Jana 15,13)

Znáš-li tohoto Přitele, můžeš se šťastným srdcem zpívat s básníkem slova písně:

„Ten nejlepší přítel jest Ježíš,
tu zkušenost já stále mám,
a proto chci každému nejvš
to radit: Ó zkus Jej sám!

On hotov byl dát za mne sebe,
když za můj hřích měl přijít trest,
On hotov je spasit *i tebe*,
jen pojd' a dej se Mu vést.

Pojd' a zkus každý sám,
pojd' a zkus každý sám,
že nejlepší přítel jest Ježíš!“

„Já si raději ponechám Pána Ježíše!“

Dcera velice bohatých rodičů přišla do evangelizačního shromáždění. Možná že to bylo po prvé, co slyšela radostnou zvěst o Boží lásce k ztraceným hříšníkům a o spasení, které Bůh připravil ve Svém milovaném Synu. To všechno velmi působilo na její srdce a ukázalo jí naprostou prázdnotu jejího dosavadního života. S upřímnou lítostí a s pokáním vyznala Pánu Ježíši své hříchy a On jí je všechny odpustil a daroval jí hluboký pokoj.

Doma hned svým rodičům pověděla, že získala pokoj s Bohem a věčný život a že její srdce je nyní naplněno takovou radostí, jakou dříve nikdy nepoznala.

Jenže její rodiče namísto aby se z toho radovali, se jí vysmáli. Snažili se, jak jen mohli, zbavit svou dceru těch „hloupých myšlenek“, jak nazývali její víru.

Když ale viděli, že takovým způsobem ji nezviklají, zkusili to jinak, aby své dítě „udrželi ve světě“. Otec jí koupil drahé sportovní auto, takové, o jakém se člověku opravdu jen může zdát. Předával dceři klíčky a řekl:

„Moje milá, to auto bude tvoje, když mi jen slíbíš, že už nebudeš číst Bibli, že nebudeš mluvit o „tom Ježíši“ a že už nebudeš chodit do těch „náboženských shromáždění“.“

Dcera držela klíčky v ruce a klidně vyslechla otcovy podmínky. Pak mu bez váhání klíčky vrátila a řekla: „Děkuji ti, otče, ale já si raději ponechám Pána Ježíše!“

„Nebot' co prospěje člověku, kdyby všechen svět získal, ale duši svou ztratil?“

(Ev. Marka 8,36)

Každý!

Blanka byla šťastné děvče, protože věděla, že je ovečkou Pána Ježíše. Její učitelka z nedělní školy ji kdysi pozvala na dětské shromáždění,

kde bylo zvěstováno radostné poselství o spasení. Blanka dobře věděla, že i ona má hříchy. Uvěřila v Pána Ježíše, své hříchy Mu vyznala, přijala Jeho dílo smíření způsobené na golgotském kříži, a od té chvíle se stala radostnou a věrnou následovnicí Pána Ježíše.

Nyní bylo jejím největším přáním získávat pro Něho také jiné lidi. Především jí leželi na srdci její sourozenci. Největší starost měla o svého staršího bratra Michala. Byl už jistou dobu zaměstnán v sousedním městě, kde bydlil v malém pronajatém bytě. Byl tam, jak Blanka dobře věděla, vystaven různým pokušením. Často mu posílala dopisy a napomínala ho, aby přece také šel k Pánu Ježíši a našel spasení. Do každého dopisu vždy vložila nějaký spisek s evangeliem.

Michal na její dopisy nikdy neodpověděl. Spíše si z jejích napomínání tropil žerty. Domů přijížděl jen zřídkakdy. Svůj volný čas trávil se stejně smýšlejícími kamarády a nenechal si ujít žádnou zábavu, která se naskytla.

Jednoho dne Michal onemocněl. Nemohl už na bytě zůstat sám, protože neměl nikoho, kdo by se o něho staral. Musel být převezen domů, aby měl potřebnou pomoc. Většinou se o něho starala Blanka, a to s velikou láskou a ohleduplností. Nyní měla zvláště dobrou příležitost dokázat mu svou lásku prakticky a zároveň mu osobně poukázat na důležitost spasení jeho duše. Často ho prosila, aby jen šel se svými hříchy k Spasiteli, Pánu Ježíši, uvěřil v Něho a mohl být zachráněn. Jenže Michal na to nikdy neřekl ani slovo, ba zdálo se, jako by ji ani neposlouchal.

Ale Bůh působil na jeho srdce, a když tak Michal potají vždy znovu pozoroval svou sestru, probudilo se v něm přání, aby mohl být také tak šťastný jako ona. Když ho Blanka musela jednou odpoledne nechat na více hodin samotného, přicházela mu nápadně často a velice důrazně na mysl vážnost věčnosti. Svědomí ho vší mocí obviňovalo a on musel s hrůzou myslet na onu chvíli, když by měl být odvolán na věčnost nesmířen s Bohem. Věděl, že je velice nemocen. Postupně se mu v mysli vybavovaly mnohé hříchy a vina před Bohem se mu zdála velická jako nějaká obrovská hora. „Jestliže už bych se neměl uzdravit a měl být odvolán..., a musel zemřít takový, jaký právě jsem, ve svých

Vzal tu vzácnou knihu do ruky a otevřel ji.

hříších... Já přece takhle zemřít *nemohu*; neobstál bych před Bohem, před Ním, tím Spravedlivým a Svatým!“ říkal si zoufale. Nakonec, přestože byl velice zesláblý, sáhl po své Bibli, kterou mu Blanka položila na noční stolek. Vzal tu vzácnou knihu do ruky a otevřel ji. Jak dávno už ji neměl v rukách, aby si z ní četl! Tu z ní vypadl traktát; jistě ho tam vložila Blanka. A již četl na zadní straně lístku tučně vytištěný verš:

***„Neboť tak Bůh miloval svět,
že Syna Svého jednorozeného dal,
aby každý, kdo věří v Něho, nezahynul,
ale měl život věčný.“*** (Ev. Jana 3,16)

Michal se na ta slova upřeně díval, jako připoután. Vždyť ten verš znal z paměti ještě z nedělní školy a dokonce ho jednou říkal při dětské slavnosti. Ale co mu dosud řekl, co pro něho znamenal? Nyní však se mu tento verš stal závažným, vzácným a důležitým, protože Michal byl ve veliké úzkosti a hluboké duševní krizi. „Život věčný“ – ano, tak to tam stálo! A Blanka mu přece vždy znovu říkala, že ona – díky Boží milosti – ten život má, a že také on by ho mohl mít. Ano, a tam bylo také vytištěno:

„každý“!

Tedy také on!

Opřel se zase o polštáře, zavřel oči a sepjal ruce:

„Pane Ježíši, já ti nesu spoustu, velkou spoustu svých hříchů, všechnu svou vinu. Víím, že ty mi ji chceš z milosti odpustit! Věřím, že jsi zemřel také za mne, že jsi také za mne podstoupil Boží soud! A nyní víím, že nemusím zahynout, ale že mám věčný život neboť to, co Ty říkáš, je jenom pravda! A já Ti věřím! Amen!“

Když Blanka večer vstoupila do pokoje, vztáhl k ní Michal ruku, v níž držel Bibli, a řekl:

„Blanko, já už jsem spasen! Už nepřijdu do zahynutí, ale mám věčný život – Pán Ježíš mi ho daroval! Směl jsem k Němu přijít, uvěřit v Jeho dílo na kříži a nyní On je i mým Spasitelem. Ach, jaká milost se mi stala!“

Blanka přiběhla k posteli a objala ho. Nemohla se zdržet radostí a vděčností. Jak milostivě Pán Ježíš vyslyšel její vytrvalé pokorné prosby za věčné spasení jejího bratra!

Doslov

Také tato třetí ilustrovaná knížka „Krátkých příběhů“ uvádí příhody, které se skutečně staly, jak je to také někde výslovně uvedeno. Přejeme vám všem – a prosíme za to – aby se vám líbila, ale nejen to, nýbrž abyste také poznali, že Bůh má *všechny lidi* rád a abyste dosáhli *pravého štěstí*, které On chce dát každému – i malým dětem a mládeži.

Proto připojujeme

Několik rad, jak se můžeme stát opravdu šťastnými a takovými stále být.

Cesta k pravému štěstí, k radosti, k pokoji s Bohem a k věčné slávě vede

přes Golgotu.

Tam Bůh dal Svého jednorozeného Syna jako oběť smíření také kvůli tvým hříchům. Ony tě totiž oddělují od Boha, který je svatý a spravedlivý. Ale „**Bůh tak miloval svět, že Syna Svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný**“ (Ev. Jana 3,16). Jestliže se před Jeho svatým Slovem skloníš a pokoříš, vyznáš-li své hříchy a přijmeš jednoduše vírou tohoto Bohem poslaného Spasitele

Ježíše Krista,

On ti všechny tvé hříchy odpustí a obdržíš věčný život (Ev. Jana 3,36).

Chtěl bys mít tuto jistotu?

Tak si pozorně přečti další řádky.

Jak mohu být spasen?

1. *Musím poznat, že mám hříchy a tedy jsem hříšník.*

„Neboť není rozdíl. Všichni zajisté zhřešili, a nedostává se jim slávy Boží.“ (Ep. Římanům 3,23)

„Jak by tedy spravedliv býti mohl člověk před Bohem silným, aneb

jak čist býti narozený z ženy? Hle, ani měsíc nesvítí jasně, a hvězdy nejsou čisté před očima Jeho.“ (Job 24,4-5)

Poznej, že jsi ztracený hříšník!

2. Musím své hříchy vyznat.

„Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1. Ep. Jana 1,9)

„Celník pak, zdaleka stoje, nechtěl ani očí k nebi pozdvihnouti. Ale bil se v prsa svá, řka: ‚Bože, buď milostiv mně hříšnému.‘“ (Ev. Lukáše 18,13)

„Proto čiňte pokání, a obraťte se, aby byly shlazeny hříchy vaše, a aby přišly časy rozvlažení od tváři Páně.“ (Skutky apošt. 3,19)

„A aby bylo kázáno ve jménu Jeho pokání a odpuštění hříchů mezi všemi národy, počna od Jeruzaléma.“ (Ev. Lukáše 1,47)

Vyznej své hříchy před Pánem Ježíšem Kristem a lituj jich!

3. Musím jednoduchou vírou uvěřit.

„A oni řekli: Věř v Pána Ježíše Krista, a budeš spasen ty i dům tvůj.“ (Skutky apošt. 16,31)

„Amen, amen pravím vám: Kdo slovo Mé slyší, a věří Tomu, který Mne poslal, má život věčný, a na soud nepřijde, ale přešel jest ze smrti do života.“ (Ev. Jana 5,24)

„Amen pravím vám: Neobrátíte-li se, a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebes.“ (Ev. Matouše 18,3)

„Jemu (tj. Pánu Ježíši) všichni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno Jeho všeliký, kdokoli uvěřil by v Něho.“ (Skutky apošt. 10,43)

Věř, že Pán Ježíš, Syn Boží, trpěl na Golgotě a zemřel i za tebe!

4. A mám za to děkovat.

„A padl na tvář k nohám Jeho, díky čině Jemu.“ (Ev. Lukáše 17,16)

„Díky činíce Otcí, který nás učinil schopnými k účasti na dědictví svátých ve světle.“ (Ep. Koloským 1,12)

„Proto skrze Něho obětujme Bohu oběť chvály vždycky, to jest ovoce rtů, vyznávajících jméno Jeho.“ (Ep. Židům 13,15)

„Dobrořeč, duše má, Pánu, a všechno nitro mé jménu svatému Jeho.“ (Žalm 103,1-2)

„Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, který požehnal nám všelikým požehnaním duchovním v nebeských místech v Kristu.“ (Ep. Efezským 1,3)

„Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, který podle mnohého milosrdenství Svého znovu zplodil nás v naději živou skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých.“ (1. Ep. Petra 1,3)

Děkuj každý den svému Spasiteli, chval Ho a oslavuj.

Jestliže jsi své hříchy vyznal a jednoduchou vírou přijal Pána Ježíše za svého osobního Spasitele, přečti si, prosím, následující verše Písma svatého:

Modli se denně s živou vírou.

„Proste, a dáno bude vám; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, obdrží; a kdo hledá, nalézá; a tomu, kdo tluče, bude otevřeno.“ (Ev. Matouše 7,7-8)

„Proto pravím vám: Za cokoli byste, modlíce se, prosili, věřte, že vezmete, a stane se vám.“ (Ev. Marka 11,24)

„A za cokoli byste prosili ve jménu Mém, to učiním, aby oslaven byl Otec v Synu. Budete-li zač prositi ve jménu Mém, Já učiním.“ (Ev. Jana 14,13-14)

Čti si denně svou Bibli.

„A nyní, bratři, poroučím vás Bohu a slovu milosti Jeho, který mocen jest vzdělati, a dáti vám dědictví mezi všemi posvěcenými.“ (Skutky apošt. 20,32)

„A že od dětství svatá Písma znáš, která tě mohou moudrého učiniti k spasení skrze víru, která jest v Kristu Ježíši. Všeliké Písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k vyučování ve spravedlnosti, aby byl dokonalý člověk Boží, k všelikému skutku dobrému plně způsobilý.“ (2. Ep. Timoteovi 3,15-17)

„Jakožto nyní zrozená nemluvnátka, mléka beze lsti, Božího slova žádostiví buďte, abyste jím rostli k spasení.“ (1. Ep. Petra 2,2)

Vyznávej svého Spasitele.

„Kdokoli tedy vyzná Mne před lidmi, vyznáám i Já jej před Otcem Svým, který jest v nebesích.“ (Ev. Matouše 10,32)

„To jest slovo to víry, které kážeme: Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána, a srdcem svým uvěříš-li, že Jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš. Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, a ústy vyznání se děje k spasení.“ (Ep. Římanům 10,8b-10)

„Kdokoli by vyznával, že Ježíš jest Syn Boží, Bůh v něm přebývá a on v Bohu.“ (1. Ep. Jana 4,9)

Shromažďuj se s věrnými Božími dětmi podle směrnic Bible.

„Neboť kdekoli shromáždí se dva neb tři ve jménu Mém, tu jsem Já uprostřed nich.“ (Ev. Matouše 18,20)

„Mládenčím pak žádostem utíkej, ale následuj spravedlnosti, víry, lásky, pokoje, s těmi, kteří vzývají Pána ze srdce čistého.“ (2. Ep. Timoteovi 2,22)

„I zůstávali v učení apoštolském, a v obecnství, a v lámání chleba, a na modlitbách.“ (Skutky apošt. 2,42)

Žij každý den ke cti svého Pána.

Zdali nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha Svatého, který jest ve vás? Kterého máte od Boha, a nejste sami svoji. Neboť koupeni jste za cenu. Oslavujte tedy Boha tělem svým.“ (1. Ep. Korintským 6,20)

„Proto buď že jíte, neb pijete, aneb cokoli činíte, všechno k slávě Boží čiňte. Bez urážky buďte i Židům i Řekům i církvi Boží, jako i já ve všem

líbím se všechněm, nehledaje svého užitku, ale mnohých, aby spasení byli.“ (1. Ep. Korintským 10,31-33)

„Hleďte nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.“ (Ev. Matouše 6,33)

„Nejmilejší, nebudiž vám divný ten příšlý na vás oheň, pro zkušení vás, jako by se vám něco nového přihodilo. Ale z toho, že jste účastni utrpení Kristových, radujte se, abyste i při zjevení slávy Jeho radovali se s veselím. Trpíte-li pohanění pro jméno Kristovo, blahoslavení jste. Neboť Duch slávy a Boží na vás odpočívá, který ze strany jich rouhán, ale ze strany vaší oslavován bývá. Žádný pak z vás netrp jako vrah, neb zloděj, neb zločinec, neb jako ten, kdo se v cizí věci plete. Jestliže pak jako křesťan, nestyd' se za to, ale oslavuj Boha v tom jménu.“ (1. Ep. Petra 4,12-16)

Snaž se přivádět i jiné k Pánu Ježíši.

„I dí jim: Pojdte za Mnou, a učiním vás rybáře lidí.“ (Ev. Matouše 4,19)

„Tento našel nejprve bratra svého vlastního Šimona, a řekl mu: Nalezli jsme Mesiáše, (což přeloženo jest: Kristus). I přivedl jej k Ježíšovi.“ (Ev. Jana 1,41-42a)

„Nalezl Filip Natanaele. I dí jemu: O kterém psal Mojžíš v zákoně a proroci, našli jsme, Ježíše, syna Josefova z Nazareta.“ (Ev. Jana 1,46)

„Jděte tedy a činite všechny národy učedníky, a křtíte je ve jméno Otce i Syna i Duchu Svatého, a učte je zachovávatí všechno, cokoli jsem přikázal vám. A aj, Já s vámi jsem po všechny dny, až do naplnění věku.“ (Ev. Matouše 28,19-20)

Očekávej každého dne zaslíbený příchod Pána pro Jeho lid.

„A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem Já, i vy byli.“ (Ev. Jana 14,3)

„Neboť sám ten Pán se zvukem velícím, s hlasem archanděla a

s troubou Boží sestoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve. Potom my živí, pozůstavení, spolu s nimi zachváćeni budeme do oblaků, vstříc Pánu v pověťří, a tak vždycky s Pánem budeme. Proto potěšujte jedni druhé těmito slovy.“ (1. Ep. Tesalonickým 4,16-18)

„Budte bedra vaše přepásaná, a svíce hořící, a vy podobni lidem očekávajícím Pána svého, až by se vrátil ze svatby, aby hned, jak by přišel a zaklepal, otevřeli Jemu. Blahoslavení oni služebníci, které, přijda Pán, našel by, a oni bdí. Amen pravím vám, že přepáše se, a vsadí je za stůl, a chodě, bude jim sloužit.“ (Ev. Lukáše 12,35-37)

„Aj, přijdu brzy. Drž pevně, co máš, aby žádný nevzal koruny tvé.“ (Zjevení 3,11)

„Ten, který osvědčuje tyto věci, praví: Jistě přijdu brzy. – Amen. Přijdiž, Pane Ježíši!“ (Zjevení 22,20)

